

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По₂ 49/2010
Београд
Устаничка бр.29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераха Никићевић, председника већа, Снежане Николић Гаротић и Растка Поповића, чланова већа, са записничарем Сњежаном Ивановић, у кривичном предмету против опт. РЕПАНОВИЋ РАДОЈКА, чији је бранилац адвокат Игор Исаиловић, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ бр. 5/05 од 25.04.2006. године, која је измењена и прецизирана поднеском од 03.03.2009. године, на главном претресу 10.11.2010. године и 10.12.2010. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 10.12.2010. године донео је, а дана 15.12.2010. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Миољуба Виторовића, опт. Репановић Радојка, браниоца адв. Игора Исаиловића, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО, [REDACTED]

[REDACTED]

КРИВ ЈЕ

Што је:

Дана 26. марта 1999. године почев од 12 часова у Сувој Реци, АП Косово и Метохија, у својству командира ОУП-а Сува Река, за време оружаног сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и полицијских снага Републике Србије, са једне стране и припадника наоружане војне формације Ослободилачка војска Косова (ОВК, УЧК) са друге стране, те истовремено између оружаних снага СРЈ и коалиције НАТО пакта, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1а) и д) IV конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члан 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаних сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола 2 о заштити жртава немеђународних сукоба, користити ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. моторизоване бригаде војске СРЈ у реону села Раштане, Студенчане, против припадника ОВК **наредио** групи од 10-ак припадника активног и резервног састава ОУП-а Сува Река у којој су се налазили осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав и сада покојни Тановић Радован и друга НН лица, да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Раштанског пута, Беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом одредио групу припадника ОУП-а Сува Река којој је издао наредбу да лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места, па су поступајући по тој наредби осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, заједно са сада пок. Тановић Радованом и НН лицима припадницима полиције:

а) Опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Берише и кућу Фаика Берише, те осуђени Петковић Мирослав и два НН лица припадника полиције насилно ушли у део куће Фаика Берише који је припадао Фатону Бериша, вршили претрес а потом је и запалили док су осуђени Чукарић Слађан, пок. Тановић Радован и друга НН лица припадници полиције из куће Бериша Весела извели укућане као и чланове породице Нецада и Фатона који су у кућу Весела Берише прешли 25.03.1999. године, раздвојили мушкарце од жена и деце те опколили тако раздвојене групе.

б) Док су за то време осуђени Чукарић Слађан заједно са сада пок. Тановић Радованом и другим НН лицима код куће Фаика Берише лишили живота Бериша Фатона и Бериша Фатиму рафалном палбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својих аутоматских оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујара у дворишту између куће Весела и Фаика Берише.

в) Када су преживели чланови породице Бериша жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав, сада пок.

Тановић Радован и још три НН лица пуцали у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, кога је његова супруга Лирија која је била у осмом месецу трудноће вукла ка Занатском центру, који је услед задобијених повреда преминуо, а Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних који су убијени код куће Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Неџада, и Ељшани Абдулаха, који је претходно убијен истог дана, пренели до куће Фаика Берише која је већ горела, поред које су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Берише изгорела након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Бериша Весела, те су обе куће у насталом пожару изгореле.

г) Осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а потом је осуђени Чукарић Слађан, Бериша Јашара којег је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоварени посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако лишили живота укупно **48 лица** и то:

а) Бериша Јашара и

б) 47 лица чланова породице Бериша и то:

- **из породице Бериша Шабана Весела:** Весел стар ■ година, његова мајка Хатице стара ■ година, његова супруга Софија стара ■ година, кћи Фатмира стара ■ године, син Хајдин стар ■ година и снаја Михрије стара ■ година, син Бесим стар ■ година и снаја Мевљуде стара ■ година, унуци Генц стар ■ године и Гранит стар ■ године,

- **из породице Бериша Рамадана Весела:** супруга Хава стара ■ године, син Седат стар ■ година и унуци Дафина стара ■ година, Дрилон стар ■ година, син Бујар стар ■ година и снаја Флорија стара ■ година и унуци Влорјан стар ■ година, Едон стар ■ година, Дорентина стара ■ године и син Неџмедин стар ■ година, снаја Лирија стара ■ године (у осмом месецу трудноће),

- **из породице Бериша Рамадана Фаика:** унуци Мајлинда стара ■ година, Херолинда стара ■ година, Алтин стар ■ година и Редон стар ■ годину и снаја Фатиме стара ■ година, супруга Исмета Берише, унук Фатон стар стар ■ година и његова супруга Себахате стара ■ година и њихова деца Исмет стар ■ године и Ерон стар ■ месеци, као и Фатонова сестра Шерине Бериша стара ■ година,

- **из породице Бериша Сахита:** супруга Ханумшахе стара ■ година, син Мусли стар ■ година и снаја Нефије стара ■ године и њихова деца – кћери Зимрите стара ■ година и Виолета стара ■ године, Африм стар ■ године, син Авди стар ■ година и снаја Фатима стара ■ године и њихов

малолетни син Куштрим стар ■ година, син Хамди стар ■ године и супруга Зелије стара ■ године и њихове кћери Арта стара ■ година, Зана стара ■ година, Мерита стара ■ година и Ханмушахе стара ■ година, те син Мират стар ■ година.

Док су Бериша Шурета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона, који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то: Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова; Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен малолетни син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена,

након чега су НН лица посмртне остатке у два наврата камион превезли у правцу Призрена да би потом били сахрањени у масовну гробницу на војном стрелишту код села Љубижде и Коруше, да би априла месеца 1999. године, у ноћним часовима, за сада НН лица, припадници полиције као и Ђогај Али, те и други радници Комуналног предузећа «Хигијена», ову масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ-а у Батајници,

а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Фатиме и Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комуналног предузећа Сува Река, заједно са телом Бериша Неџада кога је истог дана убио осуђени Нишавић Милорад, сахранили на гробљу у Сувој Реци,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Па га суд применом наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од **20 (двадесет) година**

У коју казну му се урачунава време проведено у притвору и то почев од 26.10.2005. године када је лишен слободе, па надаље.

На основу члана 196 став 4 ЗКП, опт. Репановић Радојко се ослобађа од дужности да накнади трошкове кривичног поступка, па исти падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 206 став 2 ЗКП-а, породице оштећених се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТРЗ 5/05 од 25.04.2006. године, која је измењена и прецизирана поднеском од 03.03.2009. године, као и на главном претресу 10.11.2010. године, те и на главном претресу дана 10.12.2010. године, стављено је на терет оптуженом Репановић Радојку извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

У својој завршној речи на главном претресу дана 10.12.2010. године, **заменик тужиоца за ратне злочине**, истакао је да је о околностима које су се дешавале дана 26.03.1999. године, говорио у завршној речи 06. априла 2009. године, а како је то и утврђено правноснажном пресудом овога суда. Оптужени Репановић Радојко урадио је оно што је сведок Вељковић Велибор у више наврата и испричао. У свом исказу дана 05.03.2004. године, сведок Вељковић Велибор изјавио је да је Репановић Радојко рекао идите тамо утоварајте и убијајте, да је мирно гледао док су људи убијани и након тога товарени. Саслушан пред замеником тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године, сведок Вељковић је рекао да је чуо јасну наредбу командира полицијске станице Репановић Радојка, за коју не зна тачно како гласи, али из које јасно произилази да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила и тада је издао наредбу да се лешеве убијених цивила утоваре и склоне са лица места. Хашким истражитељима дана 18.01.2006. године сведок Вељковић је изјавио да је чуо командира Репановића који се у канцеларији обраћао групи полицајаца и рекао да треба да иду од куће до куће, да убијају албанске цивиле. Репановић је њему наредио да крене са њима, да убија, али је он то одбио. У претходном поступку 27.03. сведок Вељковић је навео да је Радојко Репановић наредио да се крене у убијање Албанских цивила на Рештанском путу, лично је чуо од командира да је рекао у смислу тога да и он крене у убијање шиптара. Није пристао да крене са том групом за убијање. На главном претресу 07, 08. и 09.11.2006.године, командир Радојко Репановић му је рекао и хтео да га пошаље с једном групом људи у којима су били сада покојни Радован Тановић, Слађан Чукарић, Петковић Мирослав који су били наоружани аутоматским пушкама, командир му је наредио да се прикључи групи а он није желео то да уради, није се прикључио. Отишао је по наредби Репановића у скупљање лешева с обзиром да би даље супротстављање било опасно по њега јер је ипак то рат и ако се деси да се одбије било какво наређење може да настрада и од стране својих колега.

Сведок Новковић Ивица саслушан у преткривичном поступку 05.03.2004. и у претходном поступку дана 10.04.2006.године, на главном претресу 04.06. и 10.09.2007. године, је навео да је командир Репановић

одабрао десетак припадника полиције ОУП-а Сува Река, између којих су били Вељковић Велибор, сведок «А», Јајце, Радован Тановић и рекао да се око полицијске станице претресају албанске куће, и да се испразне све куће око полицијске станице, а потом га је одредио, да иде према селу Рештане и да скупип лешеве тако што ће их утоварити у камион.

Сведок «А» у истрази дана 04.03.2004. године наводи да је код утовара лешева у пицерији био приустан Репановић Радојко, а на записнику пред замеником тужиоца за ратне злочине наводи да је Репановић био све време ту и да је Репановић могао да види те људе који су убијени и који су се налазили у пицерији као и сви они који су стајали са њим, када је Јашар убијен. Репановић је на људе који су се скупили и посматрали дрекнуо да би ту гужву растерао.

На главном претресу 04.04.2007. године, и сведок Недељковић Светозар навео је да је Репановић био присутан приликом утовара лешева из пицерије.

Сведок Петковић Недељко је у преткривичном поступку 04.03.2004.године тврдио да је Радојко Репановић све време био ту.

Сведок Трајковић Јовица саслушан на главном претресу 04.04.2007.године наводи да се попео на камион али када је видео лешеве чијег броја не може да се сети, сишао је са камиона, обратио се командиру станице кога иначе познаје десетак година, како каже он га зове Радојковић који је стајао поред камиона на путу те га је командир пустио да иде кући. Извршено је тог дана и суочење између Репановића и сведока Трајковић Јовице и сведок је категорично остао при тој тврдњи наводећи још да их је Бобан Вуксановић предао оптуженом Репановићу и да га је овај потом пустио да иде кући.

Оптужени Репановић Радојко се брани да тога дана није био ту и да је ишао да обилази пунктове, али је чудно да је ту исту наредбу дао и помоћнику Јовановић Ненаду, а тога истог дана пунктове обилазе и полицајци из ауто патроле. Репановић наводи да иако је дао неку наредбу да се иде према Рештанском путу да је то била наредба да се обезбеђује увиђајна екипа 30.03.1999. године, међутим 30.03. није било убијање у пицерији, и сви саслушани сведоци потврђују да је то било 26.03.

Једини сведок који је у овом поступку директно рекао ко је наредио и шта се догодило, је сведок Вељковић Велибор.

Судски вештаци су за сведока Вељковић Велибора изнели мишљење да код њега нема знакова и симптома било какве душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености, нити је неко од ових стања постојало у марту месецу '99.године. Велибор Вељковић је особа просечне интелигенције и са очуваном способношћу упамћивања памћења и репродукције упамћеног.

Није особа склона конфабулацијама односно склона попуњавању празнина у сећању неистинама, односно измишљотинама, али сведок Вељковић због протекла времена заборавља детаље и што је најважније има нелагоду због изношења чињеница у вези са предметним околностима и својством личности као што су склоност ка драматизацији, неповерљивости, преосетљивост и недовољна спремност за преузимање личне одговорности те потребе да се избегну конфликти по цену незрелих компромиса.

Судски вештаци су навели да на постављена питања која су за њега непријатна укључује дефанзивне маневре да би избегао оно што је неповољно.

На главном претресу када га доведете у ситуацију да он мора директно да оптужи и пошаље дојучерашњег командира на робију, он ће из те прилике побећи јер у Србији без обзира на напредак који је постигнут, и даље је врло непријатно означити српског полицајца као злочинца. Сведок Вељковић Велибор ниједног тренутка није рекао да Репановић није то урадио. Приликом суочења врло је био убедљив.

Предлаже да суд осуди оптуженог Репановић Радојка за злочин који је почињен у Сувој Реци 26. марта 1999. године.

Опт. Репановић Радојко изнео је своју одбрану у истрази дана 05.04.2006. године, при којој је остао и током главног претреса 03.10.2006. године, 05.11.2007. године и у поновљеном поступку дана 10.11.2010. године, изјављујући да није починио кривично дело које му се ставља на терет. За масовно убиство у Занатском центру касније је сазнао од грађана и полицајаца, а детаље када је напустио Суву Реку и када је почео процес у Хагу против сада пок.Слободана Милошевића.

У време када је почело бомбардовање 24.03.1999. године, био је командир полицијске станице у Сувој Реци, а која је функционисала у оквиру Одељења унутрашњих послова (ОУП-а). Начелник је био Добривоје Витошевић, заменик командира био је Борисављевић Драган, а помоћник командира у то време био је Јовановић Ненад.

Дана 25. марта је обавештен од стране начелника СУП-а Призрен Ђуричић Милана да ће кренути акција припадника полиције Нишког одреда и војске у делу Суве Реке, Рештански пут према Рештану. Није добио никаква упутства нити задатке које се тичу саме акције.

Дана 25.03.1999. године одредио је групе полицајаца који су добили задатак да штите комуникацију на делу села Ћиновце, у селу Топличане, као и у граду Сува Река. Осим ових делатности, функционисала је и дежурна служба а у оквиру ње и ауто-патрола, чији је задатак био да врши обилазак ужег дела града и пружа помоћ колегама тамо где је потребно на терену. Полицијска станица је била посебно обезбеђена са четири стражарска места и једним истуреним местом на звонику код цркве у близини полицијске станице

где је било једно место као осматрачко. На том осматрачком месту били су припадници махом резервног састава. У смени били су обично два-три полицајца који су се међусобно мењали, те је њихов задатак био да осматрају, да прате да не дође до напада на полицијску станицу. Били су строго усмерени у правцу Рештанског пута где је претила опасност. Наводи да је требало да организује исхрану за људство, измештање полицијске станице, да организује саму службу. Укупан број припадника полиције у то време је био око 60 полицајаца, а од тог дела 20 полицајаца на челу са замеником командира припадали су Посебној јединици полиције и они су 25.03. отишли у Призрен. Четири до пет полицајаца било је у полицијском одељењу у селу Мушотиште које је у саставу полицијске станице Сува Река, те је било три или четири полицајца у селу Мовљане, један део је био на боловању, тако да је свега остало можда 20-ак полицајаца на располагању тог 25.03.

Припадници полиције носили су плаву маскирну униформу, а припадници вода ПЈП имали су и маскирну СМБ униформу, зелену НАТО униформу. Маскирне прслукe имала је Посебна јединица полиције, док редовна полиција није, осим уколико би неко набавио.

Наредног дана, 26. марта 1999. године, сви припадници полиције који су били одређени на напред наведеним тачкама су остали преко ноћи, те су наставили са службом и наредног дана.

Дана 25.03. и 26.03. у ауто-патроли мисли да су били Тановић Радован, Чукарић Слађан и још два припадника резервног састава, сведок «А» и Петковић Мирослав. Активни полицајац је вођа патроле и он је тај који одређује како и на који начин треба да се изврши посао и да се одради задатак. Колико се сећа 26. марта је Тановић био вођа патроле.

Даље наводи да су дана 26. марта, наређења била заштита српског становништва, заштита објеката, обилазак места где су постављени припадници полиције, те да се укаже помоћ ако затреба.

У дежурној служби, вођа смене је био Гогић Милован, а његов помоћник Ђокић Горан. Вођа дежурне смене, био је задужен за притворску просторију, те је он имао кључ од исте, у дежурној служби. Притворска просторија је коришћена само за кратко задржавање, а када је у питању притвор обично се лице води у СУП Призрен и тамо се задржава. Наводи да тих дана у станици нису имали притворена лица.

У преподневним сатима, у 08,00 часова кренула је дежурна служба и интервентна патрола да раде своје редовне послове. Тог дана или претходног, припадник Државне безбедности Нишавић Милорад обавестио га је да има података и сазнања да у кући где је боравила мисија ОЕБС-а, на Рештанском путу, постоји неки уређај – локатор, како га је он назвао, а који су поставили посматрачи који су претходних дана отишли, те с обзиром да тај локатор има тачне координате, постојала је опасност да буде гранатирана полицијска

станица. У преподневним сатима послао је групу полицајаца да изврше преглед у наведеној кући. Колико се сећа тај задатак је дао другим полицајцима, а не ауто патроли.

У потрази за новом локацијом полицијске станице прво је отишао у Шумско газдинство које се налазило на периферији Суве Реке, а затим је отишао у Дом здравља који је био нешто ближе. Након тога је отишао до фабрике «Балкан» по камионе да би техничка средства – наоружање, муницију, убацио у камионе и извукао из полицијске станице, тј. дислоцирао комплетну опрему која постоји у полицијској станици. Из полицијске станице изашао је негде око 10 – пола 11.

Након тога, а било је већ у поподневним сатима, обишао је пунктове у селу Ћиновце и Топличане, и том приликом није излазио из цивилног путничког возила «Опел аскона» црвене боје. Враћајући се из села Топличане и Ћиновце, чуо је пуцњаву на делу према Рештану. Дошао је у сам центар Суве Реке, те је чуо интензивнију паљбу, односно пуцање у делу према полицијској станици, па је помислио да је нападнута полицијска станица или нешто слично у том делу града. Застао је у граду, јер није смео одмах да крене, из безбедносних разлога, с обзиром да је био сам. Путем радио станице никога није контактирао из полицијске станице јер се није снашао у том моменту. Тек када се то смирило кренуо је и дошао до општине. Када је стигао до општине приметио је групу припадника територијалне одбране и сада пок. Бобана Вуксановића. Приметио је да се ту нешто десило и застао је возилом. Мисли да је изашао и стао поред возила. Том приликом пришао му је др Бобан Вуксановић, из правца Занатског центра, видно узбуђен и узрујан. Питао је Вуксановић Бобана шта се дешава, а исти му је рекао нешто у смислу «почео је рат, покушали су да нападну, да уђу у град». Показао му је један леш мало даље од њега, у Занатском центру. Тај леш није могао да идентификује.

Извадио је из џепа ознаке ОВК, показујући му их, дајући му до знања да се ради о припаднику терористичке организације. Рекао је Бобану «мислим да знаш шта радиш», на шта му је овај одговорио «ово је мој посао, ти немаш ништа овде». Том приликом ту је било више људи. Задржао се кратко, највише 5 минута. Вратио се у возило и у полицијску станицу дошао је између 14 и 15 часова.

Када је дошао у полицијску станицу, био је обавештен да је пронађена нека кутија и ЦД у кући где је боравила мисија ОЕБС-а, те је и обавештен да је све то предато одмах Државној безбедности. У поновљеном поступку, на главном претресу дана 10.11.2010. године, мења одбрану наводи да му је јако тешко да запамти датуме и да је једини пут послао људе на Рештански пут 30. марта, када је послао обезбеђење увиђајној екипи. Након што му је предочен исказ сведока Новковић Ивице који је рекао да је управо он издао наредбу да иду да се претресају куће и да се сав доказни материјал донесе и да је то било

тога дана када су се десила убиства, оптужени Репановић наводи да је очигледно сведок у заблуди.

Објаснио је да је његова обавеза била да да конкретне задатке шта треба да ради полиција, али ауто патрола може и самостално да оде у одређену кућу и врши претрес, а обзиром да је рат могу и да се отргну контроли, да направе хаос и да га никад не обавесте.

Запазио је да је нешто било запаљено, тачније видео је дим на Рештанском путу. Нешто касније неко од грађана или од припадника полиције, у поподневним сатима, дојавио је да има лешева и убијених на потезу Рештанског пута, у близини куће где је боравила мисија ОЕБС-а, на 100 до 150 метара од полицијске станице. Као командир полицијске станице затражио је да се формира екипа од СУП-а Призрен и да се изврши увиђај на лицу места. Не може да се сети да ли је тога дана или неког од наредних дана дошла екипа, али поуздано зна да је увиђај извршен на делу Рештанског пута, где су постојали лешеве. Не може да се сети ко је вршио увиђај, али зна да је то одрађено по пропису и да је обављена сахрана лешева на албанском гробљу у Сувој Реци.

У својој завршној речи опт.Радојко Репановић у свему се придружује речи свога браниоца. Наводи да му се сада за разлику од претходних оптужница ставља уопштена наредба да се крене у напад и убијање, а не наводно његове изговорене речи «идите убијајте, товарице и возите», као и да је наводно наредио да се утоваре и одвезу лешеве са лица места. Детаљно анализирајући издате доказе наводи да нема његове кривичне одговорности. Жао му је што се све то десило, као човеку и као грађанину Суве Реке и предложио је ослобађајућу пресуду.

Бранилац оптуженог Репановић Радојка, адвокат Градимир Налић у својој завршној речи наводи да наредба мора да има одређене квалитете, мора бити таква да из ње јасно произилази да се њоме позива на вршење кривичног дела, нужно је постојање јасног и недвосмисленог наређења, а како то стоји и у одлуци Апелационог суда. Без постојања јасних доказа о томе да је било каква изјава дата, а нарочито без доказа о томе каква је њена садржина, само на основу околности не може се тврдити да наредба за извршење кривичног дела је дата од одређеног лица. Суд није утврдио оно што је наложио Апелациони суд, да ли је када и на ком месту од Радојка Репановића сведок Вељковић Велибор чуо наредбу да се крене у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Рештанског пута, да ли је одредио групу припадника ОУП-а Сува Река да заједно са припадницима Цивилне заштите лешеве убијених товарице у камион и одвезу са лица места и ко је био присутан издавању наредбе, као да се и све то сагледа у склопу записника о увиђају од 30. марта 1999. године.

Тужилаштво није доказало да је оптужени извршио кривично дело које му је стављено оптужницом на терет и да не постоје докази да је оптужени извршио кривично дело.

У доказном поступку суд је прочитао правноснажну пресуду Окружног суда у Београду К.В.2/06 од 23.04.2009. године и пресуду Апелационог суда КЖ1 По2 4/10 од 30. 06.2010. године, као и доказе из предмета К.В.2/2006. Извршен је увид у ЦД са фотографијом Суве Реке снимљеном из ваздуха, а достављено од Тужилаштва МКСЈ-а број КО525582; у ЦД предат од стране Тужилаштва за ратне злочине дана 06.06.2007. године на коме је приказана градња куће Бериша `94. године; у садржај хард диска рачунара коришћеног у ОУП-у Сува Река, у електронском облику, директоријуме скинуте из програма станичне евиденције са наведеног хард диска под називом «патролне листе» и резултати рада у електронском облику као и у преостали садржај програма станичне евиденције; у топографске карте, планове Суве Реке; у извештај Министарства одбране Србије и Црне Горе, Центар за сарадњу са МКТ од 23.03.2005. године број 11-3 везано за зоне одговорности општине Сува Река 549. моторизоване бригаде; извештај МУП-а РС, Управа за борбу против организованог криминала 05 број 2369/05 од 07.07.2005. године везано за распоред јединица ПЈП у реону Пусто Село-Сува Река; у списак несталих лица достављен од стране Међународног комитета Црвеног крста; у форензичко антрополошки извештај СР 002 Кориша и Љубижда МКТЈ рађено у времену од 13. августа до 02.септембра 1999. године; у фотографије жртава породице Бериша; у записник о примопредаји бензинске пумпе «Беопетрол» у Сувој Реци сачињен дана 24.04.1999. године; у скицу Суве Реке, као и распоред просторија ОУП-а Сува Река, достављене од стране браниоца опт.Репановић Радојка, адв.Игора Исаиловића; у књигу догађаја ОУП-а Сува Река за март месец 1999. године и копију извода из књиге редне листе за март месец 1999. године МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина бр. 230-7/06 од 17.01.2006. године; у извештаје крим.технике СУП-а Призрен који је сачињен у Сувој Реци марта 1999. године, достављен од МУП-а Републике Србије, Служба за откривање ратних злочина 02/06-2 «О» Стр.пов бр.230-7/06 од 13.02.2006. године и то: извештај Окружном јавном тужиоцу у Призрену ПУ број 438/99 ОКП СУП-а Призрен од 20.05.1999. године, извештај истражном судији МУП-а, СУП-а Призрен, ОКП ПУ број 438/99 од 31.05.1999. године, извод из топографске карте, записник о увиђају ПУ број 438/99 од 30.03.1999. године, службена белешка од 01.04.1999. године сачињена од сведока Гогих Љубише, извештај о крим.техничком прегледу лица места СУП-а Призрен број 338/99 од 30.03.1999. године са фотодокументацијом, скица места сахрањивања 8 лешева са легендом, извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-1/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог СУП-а Призрен од 30.03.1999. године под бројем 438-1/99; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-2/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог СУП-а Призрен од

30.03.1999. године под бројем 438-2/99; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-3/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, са фотодокументацијом и скицом; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-4/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен 30.03.1999. године, скица са места проналаска леша; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-5/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-5/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша и сахрана истог; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-6/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, дактилоскопски извештај од 08.09.1999. године СУП-а Призрен; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-7/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, са фотографијом леша Гаши Ћазима и скицом места сахране леша и налазом дактилоскопским од 03.05.1999. године СУП-а Призрен; извештај СУП-а Призрен ПУ број 438-8/99 од 17.05.1999. године истражном судији, извештај СУП-а Призрен о проналаску леша сачињен дана 30.03.1999. године, фотографисање пронађеног леша Гаши Назира и скицом места проналаска леша; у решење о образовању Штаба Министарства за сузбијање тероризма МУП-а Републике Србије ДТ 01 број 1580/98 од 16.06.1998. године - достављено од стране МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина 02/6-2 «О» Пов.бр.230-90/06 од 02.03.2006. године; у Правилник о унутрашњој организацији МУП-а и то извод из Правилника. Прочитао је записник о примопредаји «Беопетролове» пумпе у Сувој Реци од 27.03.1999. године; извештај Министарства одбране, Војно безбедносне агенције СП број 3186-2 од 21.03.2006. године везано за активности јединица Војске Југославије у реону Суве Реке у периоду од 24.03. до 28.03.1999. године; прочитан је налаз и мишљење судског вештака др Ђорђа Алемпијевића од 10.04.2006. године – у прилогу структура директоријума на достављеном диску, садржај поддиректоријума «Бакард», као и доказни предлог број КО 141034 и КО 141035; извештај Министарства обране СЦГ Сектор за материјалне ресурсе ВМА од 13.04.2006. године; преглед безбедносно значајних догађаја појава и сазнања на подручју АП Косова и Метохије у периоду НАТО агресије од 24.03. до 10.06.1999. године; централни списак ексхумираних из Батајнице; листа ИСТУ под ознаком анекса «Б» под бројем КО-208673; извештај Метрополитан полис СО13 антитерористи бранцх Косово 1999. година о ексхумацији и идентификацији посмртних остатака са локације гробље Сува Река I и гробље Сува Река II. Извршио је увид у депешу МУП-а Србије број 650 од 04.06.1997. године; у Организациону шему ПЈП МУП-а Републике Србије (III варијанта); решење о образовању Посебне јединице милиције, предати суду од стране сведока Обрада Стевановића дана 28.12.2005. године; у службене белешке ОУП-а Сува Река (10), достављену од стране сведока Шапић Јаблана приликом саслушања код истражног судије дана 10.01.2006. године; у скицу Суве Реке означавању од стране сведока Ђорђевић Новице и Трајковић Трајка дана 20.02.2006. године; у скицу Суве Реке означавању од

стране сведока Шурете Бериша дана 07.03.2006. године; у скицу Суве Реке означену од стране сведока Вељковић Велибора у предмету Ки.В 9/05 дана 27.03.2006. године; у отпусну листу са епикризом Здравственог центра Призрен, Дечије одељење, историја болести 3771 за Аницу Јовановић, да је лечена од 24.03. до 25.03.1999. године; у скицу Суве Реке на којој је означавао сведок Вељковић Велибор дана 08.11.2006. године; у скицу Суве Реке на којој је означавао сведок «А» током одржавања главних претреса 04, 05, 06 и 07. децембра 2006.године; у скицу Суве Реке приложеноу и обележену од стране опт.Репановић Радојка дана 10.01.2007. године; у скицу Суве Реке означену од стране сведока Ђокић Горана на главном претресу 12.01.2007. године; у скицу Суве Реке скицирану од стране опт.Јовановић Ненада дана 01.02.2007. године; у скицу Суве Реке, скициране од стране опт.Јовановић Ненада дана 01.02.2007. године, а на којој је сведок Новица Ђорђевић вршио означавања. Извршио је увид у копију фотографије Суве Реке и означену од стране опт.Репановић Радојка и приложеноу на главним претресима 15. и 16. маја 2007. године; у 11 фотографија предатих суду од стране пуномоћника оштећених Наташе Кандић, дана 06.06.2007. године. Прочитао је налаз и мишљење Комисије вештака прим.др Предрага Тасовца неуропсихијатра и др Наде Јанковић психолога од 11.06.2007. године, за сведока Новковић Ивицу. Извршио је увид у копију фотоскице насеља Суве Реке као и копије детаљних планова од 14.06.2007. године, достављено од Службе за катастар непокретности Сува Река; у копију фотографије цркве «Светих апостола Петра и Павла» у Сувој Реци достављене од стране Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске бр.349 од 18.06.2007. године; у копије авионских снимака Суве Реке предате од стране пуномоћника оштећених Наташе Кандић на главном претресу дана 03.07.2007. године. Прочитао је службену белешку Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима овога суда од 10.09.2007. године везано за сведока Трајковић Трајка; извештај Службе за откривање ратних злочина број 03/4-3-1 број 230-4928/07 од 06.09.2007. године; допис Службе за откривање ратних злочина 03/4-3-1 број 230-4928/07 од 13.09.2007. године, у службену белешку Службе за откривање ратних злочина број 232/07 од 04.10.2007. године о обављеном разговору са Трајковић Трајком, службена белешка о обављеном разговору са Трајковић Јовицом број 229/07, службена белешка број 228/07 о обављеном разговору са Весном Трајковић мајком Трајковић Трајка, службена белешка број 231/07 о обављеном разговору са Нојић Јованом, службена белешка број 230/07 о обављеном разговору са Јовановић Савом; упутство за вођење евиденције у станицама и другим јединицама милиције МУП-а РС од 31.09.1995. године; допис Генералног секретара ОЕБС од 09.10.2007. године, а везано за адресе канцеларија ОЕБС. Извршио је увид у фотографију Суве Реке означене од стране опт. Јовановић Ненада на главном претресу 05.11.2007. године; у фотографију Суве Реке, ваздушни снимак, на којем су означени објекти од стране опт.Репановић Радојка; у скицу важнијих објеката у Сувој Реци сачињену од стране опт.Репановић Радојка и у редну листу сачињену од стране опт.Репановић Радојка; у скицу и снимак из ваздуха Суве Реке означен од стране сведока Хисни Берише на главном претресу 04.12.2007. године; у копију извода из катастра који је на главном претресу дана 04.12.2007. године

предао опт.Репановић Радојко, а сведок Хисни Бериша је означио своју кућу; у скицу и снимак Суве Реке на којима је означавала сведок оштећена Шурета Бериша дана 04.12.2007. године. Прочитао је записник о препознавању од 04.12.2007. године; Одлуку о проглашењу наступања непосредне ратне опасности број 65/99 од 23.03.1999. године, достављена суду од стране МУП-а РС, УКП, Службе за откривање ратних злочина 230-4928/07 од 11.12.2007. године. Извршен је увид у депешу МУП-а Србије број 587 од 21.03.1999. године о ангажовању припадника 21, 22, 23, 35, 36. и 37. одреда ПЈП на дан 22.03.1999. године; у извештај о ангажовању 3. чете 87. одреда ПЈП на Косово и Метохију, Команди 37. одреда ПЈП Ниш; у депешу од 08.02.1999. године МУП-а РС Ресор јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 15. јануара 1999. године упућени на испомоћ СУП-у Призрен ради њихове замене 15.02.1999. године; у депешу од 08.01.1999. године МУП-а РС Ресор јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 16.12.1998. године упућени на испомоћ СУП-у Призрен, које се завршава 15.01.1999. године. Прочитана је депеша од 09.03.1999. године МУП-а РС Ресора јавне безбедности о ангажовању припадника 37. и 87. одреда ПЈП који су 15. и 25.02.1999. године упућени на испомоћ СУП-у у Призрену, које се завршава 16.03.1999. године; допис МУП-а РС Службе за откривање ратних злочина бр.230-4928/07 од 25.01.2008. године и у фотокопије везане за увиђаје од стране СУП-а Призрен и ОУП-а Сува Река у периоду од 22. до 29.03.1999. године, као и депеша број 392/08 од 25.01.2008. године. Извршен је увид у студију о злочинима припадника ОВК на КиМ у периоду од фебрура 1998. године до јуна 1998. године, а студија се односи на Оперативну зону «Паштрик», тзв.ОВК којој је припадала и општина Сува Река, достављена од БИА дана 30.01.2008. године под бројем 02-121; у фотографију Суве Реке која носи ознаку КО525582, означену од стране сведока Краснићи Марјана на главном претресу 07.02.2008. године, као и означену од стране сведока Фејзулах Берише. Прочитан је извештај ВП 1122-1 број 02/657-2 од 22.02.2008. године везано за почетак бомбардовања СРЈ од стране НАТО. Извршен је увид у скицу и фотографију КО 525582 Суве Реке обележену од стране стручног сарадника овога суда, а по казивању сведока Агрона Берише путем видео конференцијске везе на главном претресу 03.03.2008. године; у извештај о ангажовању 3 чете 37. одреда ПЈП из секретеријата Крушевац на територији КиМ `98-99. године од 28.10.1999. године команди 37. одреда ПЈП Ниш, записник о уништењу документације 3. чете 37. одреда ПЈП од 10.06.1999. године; у службену белешку командира 3. чете 37. одреда ПЈП Сикетић Зорана од 07.04.1999. године; у извештај Окружном јавном тужиоцу МУП-а Србије Секретеријат у Призрену ПУ 324/99 од 08.04.1999. године; у предлог за упућивање смена на КиМ, у преглед полицијских снага на КиМ са стањем на дан 26.03.1999. године; у акт Координационе управе за КиМ ПУ за Призрен депеша број 392/08 од 25.01.2008. године; у допуну извештаја о ангажовању 3. чете 37. одреда ПЈП из Секретеријата Крушевац на територији КиМ у 1998. и 1999. години од 28.10.1999. године. Прочитао је извештај Војно безбедносне агенције број 3154-2 од 04.04.2008. године (наређење начелника штаба Врховне команде Сектор за оперативне штабне послове број 2024-1 од 18.04.1999. године-где је

наређено потчињавање органа унутрашњих послова тадашњим командама армија Војске Југославије, извештај да у Генералштабу ВС, Војном архиву не постоји документ о оснивању здружене команде војске и ПЈП МУП-а РС); извештај ВБА Министарства одбране РС број 3786-4 од 09.05.2008. године, и то књига оперативних извештаја; извештај 549. моторизоване бригаде; борбене извештаје команде ПРК за период од 25.03. до 29.03.1999. године; заповест заједничке команде за КиМ од 23.03. и 28.03.1999. године; заповест заједничке команде за КиМ о ангажовању снага на сузбијању тероризма на КиМ од 19.03.1999. године; акт број 455-20 од 07.03.1999. године акт комаде Приштинског корпуса; акт број 455-21 од 08.03.1999. године; акт број 455-29 од 15.03.1999. године; акт број 455-60 од 23.03.1999. године; акт број 455-93 од 28.03.1999. године; извештај ОЕБС-а од 02.05.2008. године везано за дипломатско посматрачку мисију на Косову КДОМ; у допис МУП-а РС Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 12.05.2008. године; извештај МУП-а РС СУП-а Призрену број 438-2/99 од 17.05.1999. године, извештај начелника ОКП Милана Петровића Окружном суду – истражном судији; извештај о проналаску леша МУП-а РС СУП-а у Призрену од 30.03.1999. године и у фотодокументацију; решење о образовању Посебних јединица милиције број 2575/93 од 01.08.1993. године. Извршен је увид у Списак догађаја, појава и других садржаја хитног информисања и дневног извештавања. Прочитана је анализа дејстава 549. моторизоване бригаде на уништењу ШТС у ширем реону Ретимље и деблокада комуникације Сува Река-Ораховац команде 549.МТБР од 30.03.1999. године; заповест команде 549. МТБР за уништење ШТС у ширем реону села Ретимље, деблокаду Сува Река - Ораховац и успостави контроле територије од 23.03.1999. године, приложене од сведока Божицара Делића на главном претресу 04.06.2008. године; допис ВБА Министарства одбране број 6600-4 од 09.06.2008. године и то са прилозима: борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/1 од 25.03.1999.године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/2 од 26.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/03 од 27.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/4 од 28.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/5 од 29.03.1999. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса 692-1/6 од 30.03.2008. године; борбени извештај команде Приштинског корпуса број 692-1/7 од 31.03.1999. године, број 692-1/8 од 01.04.1999. године, број 692-1/9 од 02.04.1999. године; допуна борбеног извештаја од 6 часова од 25.03.1999. године, па до 6 часова 26.03.1999. године, па до 6 часова 27.03.1999. године команде Треће армије Генералштабу ВЈ; допуна борбеног извештаја од 26.03.1999. године команде Треће армије Генералштабу ВЈ; и допуна борбеног извештаја од 27.03.1999. године команде Треће армије Генералштабу. Извршен је увид у таблицу видљивости и чујности који је саставни део приручника за војника пешадије достављена од Министарства одбране РС, ВБА број 8386-2 од 16.06.2008. године; у здравствени картон за сведока «А» број картона 1377, ДЗ Младеновац број 593/2 од 23.06.2008. године. Прочитан је извештај БИА број 31659 од 07.10.2008. године где обавештавају да БИА не располаже подацима о приведеним и задржаним лицима у испостави Сува Река Центар ресора ДБ

Призрен у току марта `99. године; извештај МУП-а РС, Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 01.10.2008. године да током марта `99. године није било приведених и задржаних лица у ОУП-у Сува Река и достављена је фотокопија 3 странице дневника догађаја за март месец `99. године. Извршен је увид у оригинал књигу дневних догађаја. Прочитани су налази и мишљења судских вештака др Наде Јанковић и др Александра Јовановића за сведока «А», Трајковић Трајка, сведока «Ц» и Светозара Недељковића од 17.10.2008. године; службена белешка Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима Већа за ратне злочине број 47/08 од 07.10.2008. године, којим извештавају да се сведок «Б» одселио; извештај МУП РС, Служба за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 11.11.2008. године, којим извештавају да не постоји извештај команданта 37. одреда ПП о акцији 25.03.1999. године; извештај МУП РС, Службе за откривање ратних злочина број 230-4928/07 од 19.11.2008. године, везано за сведока «Б»; службена белешка стручног сарадника Росанде Џевердановић Савковић, од 28.11.2008. године о обављеном разговору са Лором Флорином Бисок из канцеларије УНМИК правосуђа у Приштини, а везано за Дашурије Кући и Бегиша Ђељадина које су изјавиле да неће да сведоче, а да ће исказ уместо њих дати њихов стриц Шефкет Бериша; службена белешка радника овог суда, Славице Јевтић од 02.12.2008. године о обављеном разговору са Лором Флорином Бисок из канцеларије УНМИК правосуђа у Приштини, а којим извештавају да из техничких разлога није могућа организација саслушања видео конференцијском везом из Приштине оштећене Тахире Ељшани и Мевљуде Бериша Кући заказаног за 03.12.2008. године. Извршен је увид у фотоскицу 40x50 цм подручја Суве Реке израђене на основу аерофотограметријског снимања из 1983. године, размере снимања 1:50 000 са увећањем од 10 пута и фотограметријском методом одређену раздаљину назначених објеката у Сувој Реци, а све достављено од стране Војногеографског института у Београду број 1148-7 дана 01.12.2008. године; у фотографију Суве Реке која носи ознаку КО 525582, обележене од стране оштећеног Бериша Флорима на главном претресу 04.12.2008. године. Прочитан је извештај Међународног комитета Црвеног крста у Београду од 02.12.2008. године везано за списак несталих лица у Сувој Реци; извештај МУП-а, Координационе управе за АП КиМ 01 број ПУ 178/08 од 08.12.2008. године – извештај ПУ бр.438-0 о идентификацији пронађеног НН леша, обележеног бројем 3; извештај МУП-а, УКП, Службе за откривање ратних злочина број 03/4-3-1, број 230-4928/07 од 12.01.2009. године, везано за попис становништва; допис господина Патрика Лопез-Тереса, шефа оперативног одељења тужилаштва МКСЈ; извештај од 13.01.2009. године број 20081223-01; списак војних обвезника ВТОД Сува Река достављен од Министарства одбране-ВБА, Стр.пов.684-1 од 16.01.2009. године; Други извештај од 04.07.2002. године Б 11375/01-Б11429 о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I, Трећи извештај од 10.12.2002. године Б11375/01-Б11429 о генетичкој идентификацији тела пронађених на локацији Батајница I, извештај форензичке антропологије др Сју Блека од 02.11.1999. године, извештај о обдукцији под бројем СЦГ/28/СР патолога Милевски Ивона; допис Међународног комитета Црвеног крста од 27.02.2009. године;

извештај МУП-а, Дирекције полиције број 03/1 број 15/09 од 31.03.2009. године. Прочитани су сви искази сведока и то исказ сведока оштећене Вјолца Берише дат Хашким истражитељима од 29. до 30.07.1999. године, 13.03. 2002. године, као и у Кри 1/04 од 25.11.2004. године; сви искази сведока Неби Морине дат ТРЗ 17.05.2005. године; сви искази сведока Бардуљ Берише дат Хашким истражитељима 10.07.2001. године; исказ сведока Халит Берише дат Хашким истражитељима 17.08.2001 и 13.03.2002. године; исказ Зурафете Бериша дат Хашким истражитељима 19.08.2001. године; исказ сведока Мевљуде Бериша дат Хашким истражитељима 10.07.2001. године; исказ сведока Сејди Битићи дат Хашким истражитељима 03.06.1999. године; исказ сведока Бесима Колгеци дат Хашким истражитељима 26.05.1999.године; исказ Зулфије Кући дат Хашким истражитељима 16.04.1999. године и 18.08.2001. године; исказ сведока Фазли Морина дат Хашким истражитељима дана 18.08.2001. године; исказ сведока Садику Севдие дат Хашким истражитељима 21.08.2001. године; исказ сведока Афид Љатифи дат Хашким истражитељима дана 11, 12. и 13 07.2000. године; исказ сведока Дашурије Кући дат ТРЗ 16.05.2005. године; исказ сведока Бегиша Ђељадина дат Тужиоцу за ратне злочине 16.05.2005. године. Суд је прочитао на сагласан предлог странака и исказе сведока Новковић Ивице саслушан у преткривичном поступку Кри.В.1/04 дана 05.03.2004. године, у претходном поступку Ки.В.9/05 дана 10.04.2006. године, као и на главним претресима 04.06. и 10.09.2007. године; сведока «А» у преткривичном поступку дана 04.03.2004. године, те од стране заменика тужиоца за ратне злочине дана 21.07.2005. године, у претходном поступку дана 14.03.2006. године, као и на главним претресима одржаним дана 05, 06. и 07.12.2006. године, 10.01.2007. године, те 03. и 04.11.2008. године; сведока Ђорђевић Новице у преткривичном поступку 29.06.2005. године, саслушан од стране заменика тужиоца за ратне злочине дана 01.06.2005. године, у претходном поступку 20.02.2006. године као и на главним претресима дана 01.02.2007. и 04.11.2008.године, као и 02.03.2009. године; сведока Милојевић Небојше у преткривичном поступку 09.06.2005. године, у претходном поступку дана 05.03.2006. године као и на главном претресу 05.03.2007. године и 02.03.2009. године; сведока Гогих Милована из преткривичног поступка, претходног поступка и главног претреса; сведока оштећене Шурете Бериша са главног претреса од 04.12.2007. године, и исказе оштећене саслушане код хашких истражитеља од 15. до 17.05.1999. године, у претходном поступку 07.03.2006. године; све исказе сведока Агрона Берише у преткривичном поступку Кри.В.1/07 од 26.11.2004. године, и саслушан видеоконференцијском везом 03.03.2008. године; сведока Трајковић Богољуба од 04.03.2004. године; сведока «Ц» од 20.04.2004. године и са главног претреса 05.04.2007. године; Трајковић Јовице од 04.04.2007.године, сведока «Б» од 22.04.2004. године и од 05.04.2007. године; сведока Недељковић Светозара од 04.03.2004. године, као и са главног претреса од 04.04.2007. године, Петковић Недељка од 04.03.2004. године и са главног претреса 03.04.2007. године; Трајковић Трајка у преткривичном поступку 04.03.2004. године, од 20.02.2006. године и на главном претресу 05.06.2007. године, сведока Јовановић Саве од 05.06.2007. године, сведока Крстић Спире од 07.03.2007. године; сведока Крстић

Мирослава. Прочитао је допис Службе за откривање ратних злочина 230-4928/07 од 28.09.2007. године везано за Бобека Вуксановића начелника ТО; исказе сведока Аљи Ћогаја, оштећеног Флорим Берише, Бериша Бетима, Ђељал Берише, Идриза Хацијаја, Хисни Берише, Фејзулаха Берише, сведока Драгана Карлеуше, сведока Јовановић Тодора, Мојсић Николе, Гогић Љубише, Витошевић Небојше, Крстић Милета, Андрејевић Слободана, судског вештака др Ђорђа Алемпијевића, сведока Поповић Анђелка, те сведока: Перић Добривоја, Вукобрат Милоша, Миљковић Милутина, Гогић Милована, Ђокић Горана, Ђуричић Милана, Војиновић Милоша, Фатић Милована, Станисављевић Зорана, Недељковић Милована, Петковић Драгољуба, Трипковић Свете, Андрејевић Срђана, Бојовић Дејана, Аризановић Зорана, Гогић Милосава, Јанковић Крунислава, Јокић Славољуба, Милојевић Ратомира, Недељковић Звонка, Нојић Ђуре, Нојић Јована, Трбољевац Станка, Казић Крунислава, Радић Станимира, Анђелковић Станислава, Анђелковић Векослава, Кајкуш Мирвена, Бунгу Сејди, Бекима Гаши, Стефановић Милоша, Николе Вазура, Гопић Небојше, Борисављевић Драгана, Гогић Милисава, Мухарем Шаље, Јаблановић Милана, Вујичић Јована, Марковић Србољуба, Милана Петровића, Јовановић Славомира, Ђиновић Миленка, Марковић Зорана, Љубисављевић Николе, Станојевић Милована, Стојановић Милорада, Обрадовић Горана, Стојановић Љубише, Петковић Трифуна, Спасић Горана, Краснићи Марјана, Мустафи Елеза, Обрада Стевановића, Божицара Делића, Мадих Славољуба, Милосављевић Миливоја, Јовановић Југослава, Јовановић Богосава, Витошевић Добривоја, Чанковић Милана, Вујичић Мирка, Новице Јовановића, Витошевић Небојше, Крстић Милета, Јанковић Живорада, Андрејевић Миодрага, Рахмани Ђезаира, Поповски Јовице, Скендери Југослава, Миленковић Богољуба и Цветковић Благоја. Извршио је увид у скицу Суве Реке на којој је означавао сведок Вељковић Велибор на главном претресу дана 08.11.2010. године. Прочитао је исказе сведока Велибора Вељковића од 08. и 09.07.2009. године, достављене суду дана 24.11.2010. године од стране Београдске канцеларије за везу МКТЈ за бившу Југославију са преводом на српски језик; налаз и мишљење судских вештака доц. Др Александра Јовановића и др Наде Јанковић за сведока Велибора Вељковића од 25.11.2010. године; поднесак заменика тужиоца за ратне злочине Драгољуба Станковића КТРЗ бр.05/05 од 03.12.2010. године са прилозима; извештај МУП РС, ПУ Ниш, Одељење криминалистичке полиције, 03 бр.233-4845/10 и 50210 од 07.12.2010. године везано за сведока Новковић Ивицу; извештај из казнене и прекршајне евиденције МУП РС, ПУ за Пећ број ПУ – 2164/10 од 07.12.2010. године за опт. Репановић Радојка.

Саслушао сведоке Вељковић Велибора, Јовановић Ненада, Петковић Мирослава и судске вештаке др Наду Јанковић и др Александра Јовановића. Сведок Чукарић Слађан одбио је да сведочи.

Анализом и оценом свих изведених доказа како појединачно тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбране оптуженог, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о

чињеницама сходно одредбама члана 18 и 352 ЗКП-а, нашао да је оптужени Репановић Радојко извршио кривично дело у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци ове пресуде.

Неспорно је да је кривично дело које се опт. Репановић Радојку ставља на терет, извршено за време оружаног сукоба и то унутрашњег оружаног сукоба између оружаних снага Савезне Републике Југославије, војске и полиције са једне стране и наоружане војне формације Ослободилачка војска Косова (ОВК-УЧК) са друге стране, те истовремено међунаордног оружаног сукоба између оружаних снага СРЈ и коалиције НАТО пакта.

Унутрашњи оружани сукоб на подручју АП КиМ сходно Закону о војсци СРЈ и наређења Генералштаба Војске Југославије рачуна се време од 23.03.1998. године, а завршетак са 25.06.1999. године. Међународни оружани сукоб започет је бомбардовањем територије СРЈ од стране Коалиције НАТО пакта на дан 24.03.1999. године, а са потписивањем војно-техничког споразума дана 09.06.1999. године наступио је завршетак ратних дејстава између Коалиције НАТО пакта и Војске СРЈ, а све према извештају Војне поште бр.1122-01 од 22.02.2008. године.

Разматрајући статус опт. Репановић Радојка утврђено је да је кривично дело починио у време оружаног сукоба и да је оптужени као припадник полиције деловао као учесник једне од страна у сукобу.

Неспорно је да су дана 26.03.1999. године предмет напада били цивили албанске националности, да нису учествовали у борбама и да су убијени у време, на месту и начин ближе описаном у изреци пресуде. Том приликом лишени су живота Јашар Бериша и 47 чланова породице Бериша и то: Весел, Хатице, Софија, Фатмира, Хајдин, Михрије, Бесим, Мевљуде, Генц, Гранит, Хава, Седат, Дафина, Дрилон, Бујар, Флорија, Влорјан, Едон, Дорентина, Неџмедин, Лирија, Мајлинда, Херолинда, Алтин, Редон, Фатиме, Фатон, Себахате, Исмет, Ерон, Шерине, Ханумшахе, Мусли, Нефије, Зимрите, Виолета, Африм, Авди, Фатима, Куштрим, Хамди, Зелије, Арта, Зана, Мерита, Ханумшахе и Мират. Ове чињенице су несумњиво утврђене из прочитане писмене документације, записника о увиђају од 30. марта 1999. године, извештаја о проналаску жртава, ДНК извештаја, Другог и Трећег извештаја о генетичној идентификацији тела пронађеној на локацији Батајница I од 04.07.2002. године Националног токсиколошког института у Мадриду, централног списка ексхумираних-предатих «Батајница» Института за судску медицину Београд, налаза и мишљења судског вештака др Ђорђа Алемпијевића и осталих доказа који се односе на проналажење и утврђивање идентитета жртава, те из исказа оштећених који су прочитани уз сагласност странака на главном претресу дана 10.12.2010. године, и које је суд као истините прихватио. Ове чињенице такође произилазе и из правноснажне пресуде Окружног суда у Београду К.В.2/2006 од 23.04.2009. године.

Из пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В.2/06 од 23.04.2009. године, утврђено је да су због овог кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, оглашени кривим оптужени Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Петковић Мирослав, Нишавић Милорад и осуђени и то опт. Репановић Радојко и опт. Чукарић Слађан на казну затвора у трајању од по 20 година, опт. Нишавић Милорад на казну затвора у трајању од 13 година и опт. Петковић Мирослав на казну затвора у трајању од 15 година. Опт. Митровић Радослав, Петковић Зоран и Јовановић Ненад ослобођени су од оптужби, а у односу опт. Папић Рамиза одбијена је оптужба из разлога одустанка од оптужбе тужиоца за ратне злочине.

Из пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 4/2010 од 28, 29. и 30. јуна 2010. године утврђено је да је пресуда Окружног суда, Већа за ратне злочине у односу на оптужене Слађана Чукарића, Милорада Нишавића, Мирослава Петковића, Радослава Митровића, Ненада Јовановића и Зорана Петковића, потврђена, а у односу на опт. Радојка Репановића укинута и враћена првостепеном суду на поновно суђење.

Сведок Вељковић Велибор *саслушан у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, наводи да је у току 1999. године* почетком бомбардовања био редован полицајац ОУП-а Сува Река. Непосредни старешина био му је Радојко Репановић. Обављао је послове станичне евиденције. Прве недеље бомбардовања командир станице Радојко Репановић наредио је да се иде од куће до куће и да се убијају Албанци у Сувој Реци. Лично је чуо наређење од командира станице Радојка Репановића, а вероватно и он није одлучивао. Тог дана опт.Репановић Радојко је рекао «идите тамо утоварајте и убијајте», вероватно у том смислу нешто. Није чуо када је он рекао, али је видео да иду да убијају и да опт. Репановић мирно гледа док су људе убијали и након тога их товарили. Није чуо да је било ко рекао «идите и убијајте те и те».

Прво је убијен притвореник за кога је чуо да се причало да је пуцао на полицију, па је био приведен дан, два раније. Притвореника су из притвора извели «Јајце» (Чукарић Слађан), Тановић и Петковић Мирослав. У дворишту полицијске станице је притвореник убијен, али није му познато ко га је убио. Леш притвореника је одвезен неким камионом.

Након убиства притвореника убијали су и око кућа тражећи Шиптаре, те му је Репановић наредио «излази и иди и да се убија, да се утоварају мртви људи». Репановић Радојко му је рекао 10-так минута пре него што су људи побегли у правцу Занатског центра, да крене у сакупљање лешева. Том приликом видео је цивиле како из кућа беже према Занатском центру, а за њима су пуцали Тановић и «Јајце», а мисли да је пуцао и опт.Петковић Мирослав. Било је мртвих, рањених, док су неки успели да побегну у један кафић. Кренуо је за једним камионом и утоваривао је мртве људе. На Рештанском путу ради утовара лешева био је са полицајцима резервистима,

сећа се Новковић Ивице, а других лица не може да се сети обзиром да је то било давно. Први лешеве су били удаљени од зграде ОУП-а 50-так метара. Када су товарили лешеве на Рештанском путу видео је на прагу једне занатске столарске радње мушкарца угљенисаног. После тога је отишао до Занатског центра, до пицерије у којој су се налазили цивили. Била је бачена бомба на цивиле, било је и преживелих које су накнадно лишили живота. Колико се сећа Радован Тановић лишио је живота жену која му је претходно на шиптарском нешто рекла. Био је и један мушкарац од 35 до 40 година старости, возач аутобуса који је имао приватну агенцију и молио је да га оставе живог јер су му све побили, међутим Радован Тановић чим га је видео да је жив, убио га је. Да је била бачена бомба чуо је, а и видео је у пицерији када је сакупљао лешеве лом од детонације. Нису били сви утоварени, а отишао је када је било отприлике више од пола лешева утоварено. Углавном су била деца која су утоваривала лешеве, а после тога су били и комуналци који су товарили, али не зна где су их одвезли.

Даље је навео да су тог дана и куће паљене и то само зато што су то шиптарске куће, мада су паљене и претходних дана. Запаљена је и кућа у којој је било много људи.

Сведок Вељковић Велибор, дана 22.09.2005. године дао је изјаву заменику тужиоца за ратне злочине. Навео је да су у дворишту полицијске станице 26. марта 1999. године у преподневним часовима били и други припадници активног, као и резервног састава полиције Сува Река, с тим што су се неки од њих налазили у дворишту а неки у ходнику главне зграде. Двориште и ходник су близу и сви су могли да се виде. Међу припадницима полиције видео је Чукарић Слађана, Петковић Микија, Јовановић Тодора, сведока «А», Поповић Анђелка, «Мишка Дебејца» - Нишавић Милорада, Папић Рамиза, Тановића, Ђорђевића, Андрејевић Срђана и Бојовић Дејана и Аризановић Зорана.

Било је људи из Цивилне заштите, из општине, из Територијалне одбране, био је и Бобан Вуксановић који је касније погинуо као и Мирко Ђорђевић који је био припадник ТО-а.

У дворишту се налазио и Репановић Радојко, командир полицијске станице. Неки од наведених људи били су у дворишту, а неки у ходнику на улазу у главну зграду, међутим ради се о великом ходнику који је јасно могао да се види из дворишта.

Објашњава да када је изашао из помоћне зграде у двориште, видео је да се сви они који су били у дворишту припремају да крену у убијање, те је тада зачуо јасну наредбу командира полицијске станице Репановић Радојка, за коју не зна како је гласила од речи до речи, али из које је јасно произишло да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила, а тада је и издао наредбу да се лешеве убијених цивила утоваре на камион и склоне са лица места. Он није желео никога да убије, поготово не цивиле, те је некако

побегао од оне групе која је кренула у убијање и прикључио се групи која је скупљала лешеве. У групи за сакупљање лешева у којој је био, били су један резервиста из Прокупља чијег имена не може да се сети, био је још један полицајац чијег имена не може да се сети, али њих тројица су кренули иза једног камиона у који је требало да убацују убијене људе. Наведени камион је возило лице које није полицајац и које не познаје.

Била је формирана и друга група за сакупљање лешева у којој су били припадници Цивилне заштите и ТО-а. Пре него што је кренула група за сакупљање лешева, испред њих је кренула група за убијање.

Објашњава да је 15 минута пре него што је одлучио да се прикључи групи за сакупљање лешева, убијен и један притвореник чијег имена не може да се сети, али зна да је тај човек био у притвору под сумњом да је пуцао у полицију. Наведеног притвореника из притвора су извели «Јајце», Мирослав Петковић, пок. Тановић и Поповић Анђелко у двориште и ту га је неко од њих убио. После неколико секунди од тог пуцња, видео је његов леш.

Након напред наведеног убиства кренуо је у групи са камионом, како би скупљали лешеве убијених Шиптара, а испред њих је ишла група за убијање. Сви су заједно кренули Рештанским путем ка кућама Бериша, а у групи за убијање били су Чукарић Слађан, Радован Тановић, Петковић Мирослав, Поповић Анђелко, «Мишко Дебејац». Међутим, сведок је сигуран да је у групи за убијање био и Папић Рамиз, али није сигуран за Јовановић Ненада, помоћника командира полицијске станице.

Крећући се иза те групе, лично је видео да су они улазили у куће, истеривали народ из кућа и пуцали на њих. Ти људи које су убијали, убијали су у дворишту одмах на лицу места, а други су почели да беже преко пута Рештанског пута у правцу аутобуске станице, те је видео да та група полицајаца одређена за убиства пуца у народ који бежи да се спасе у дворишту аутобуске станице и одатле у тржни центар. У тој пуцњави и бежању, неки су из те групе која је бежала падали погођени пројектиlima.

За све то време, док је наведена група за убијање, убијала људе у дворишту и док је народ бежао ка Занатском центру, и док су за њима пуцали, као и за време док се тај народ сакрио у пицерију, скупљао је лешеве убијених цивила. Лешеве су скупљали у дворишту где су и убијени и на Рештанском путу, али не може да определи колико су лешева скупили, с обзиром да је то за њега био страشان догађај. Када су утоварили камион, исти је одвежен, али не зна у ком правцу, мисли да је у правцу Призрена. Када је камион кренуо, они су стигли до пицерије која се налазила 10-ак метара од главног пута у Занатском центру. Када су ту стигли, видео је другу групу која је била задужена за сакупљање лешева, међу којима су били, припадници Цивилне заштите, а са њима је стајала и група за убијање.

Објашњава да је ту видео Бобека Вуксановића и Репановић Радојка. Када је дошао, народ је био у просторијама пицерије, а за време док је прилазио том простору, одприлике из правца пицерије чуо је експлозију ручне бомбе. Чуо је и рафалну паљбу из истог правца, одакле је чуо и експлозију бомбе, дакле из правца пицерије. Када је наишао видео је убијене људе у пицерији.

Људи који су били у пицерији били су обучени у цивилно одело, а највише је било жена и деце. У просторијама пицерије било је много крви. Репановић је поновио наредбу да се скупе лешеве из пицерије и да их убаце у један други камион који је био паркиран на тротоару испред пицерије. Ушао је у просторије пицерије како би наставио да товари лешеве. У једном тренутку када је хтео да изнесе леш, једна особа која се налазила иза шанка, коју иначе познаје, зна да је возио аутобус одједном је узвикнуо «доста је било, све сте ми побили, оставите бар мене у животу». Био је старости између 35-40 година. Уплашио се, изашао је из пицерије и викнуо «овде је један жив», неко је одмах ушао унутра и чуо се пуцањ. Такође је и једна жена преживела па је и њу исти полицајац убио. Није могао више да товари лешеве, напустио је Занатски центар и отишао у станицу полиције.

Сведок Вељковић Велибор саслушан од стране истражитеља Хашког Трибунала дана 18.01.2006. године, изјавио је да је у првој недељи када је почело бомбардовање Репановић рекао групи полицајаца у малој канцеларији да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле. Видео је да су састанку присуствовали вођа смене Милован Гогић, Слађан Чукарић, Радован Тановић, резервиста Ивица Новковић, Папић Рамиз и још неколико резервиста чијих се имена не сећа.

Репановић је и њему наредио да крене за њима и да убија, али је он то одбио. Са групом полицајаца није изашао одмах, али је кренуо за њима након 15 минута.

Познато му је да је један Албанац био ухапшен и приведен у полицијску станицу јер се сумњало да је пуцао на полицију. Испред зграде ОУП-а, из правца дворишта, чуо је пуцањ, изашао је напоље и видео мртвог човека који је лежао у дворишту. Његово име му није познато.

Репановић му је наредио да крене за њима и убацује лешеве јер је одбио да их убија. Био је са Ивицом Новковићем и још једним полицајцем чијег имена не може да се сети.

Видео је да велики број људи излази из куће која се налазила на Рештанском путу, и трче у свим правцима. Група полицајаца је стајала испред куће и пуцала на људе који су трчали. Након кратког времена зачуо је експлозију.

Кренули су низ пут у правцу Рештана. Не може да се сети тачног броја лешева, али је могуће да их је било три или четири. Било је мушкараца, жена и деце. Сви су носили цивилну одећу и није видео да ли су били наоружани. Видео је да су убијени из ватреног оружја. Убацили су их у задњи део камиона «Застава». Дошли су до раскрснице са путем који водио ка Студеначнима – Пећанима, где се камион окренуо назад, а затим су враћајући се покупили лешеве са пута. Вратили су се у полицијску станицу, а затим кренули у пицерију у центру града. Тамо је видео други камион који је био паркиран на самом улазу. Били су присутни људи из Територијалне одбране и Комуналног предузећа. Тамо је био и др Бобан Вуксановић.

Ушао је у пицерију и видео око 40 лешева углавном жена и деце. Износили су једно по једно тело и убацивали у камион. Било је и преживелих, препознао је једног возача аутобуса који се крио иза бара. Преклињао је да га не убију. Једна жена која је лежала у близини врата је била погођена, али још увек жива. Тановић и још један резервиста су пуцали у преживеле.

Сведок Вељковић Велибор саслушан у претходном поступку од стране истражног судије Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине, дана 27.03.2006. године, навео је да је 26. марта у дворишту полицијске станице било пуно људи, међу којима је био и његов командир станице Радојко Репановић, сада покојни Тановић, Папић, Чукарић Слађан, Петковић Мики, као и Анђелко Поповић. Све је било договорено само да се крене у убијање, и кренуло се после 10-так минута.

Наводи да је лично чуо од командира Радојка Репановића, да се крене у убијање албанских цивила на Рештанском путу, међутим не може да се сети како је тачно гласила наведена наредба. Репановић му је рекао у смислу да и он крене у убијање Шиптара, али није једноставно на то пристао, те са њима није кренуо.

Објашњава да он ни од кога није чуо израз «група за убијање», али је после 5 минута од његовог доласка та иста група кренула и почела да убија, те је он на основу тога рекао «група за убијање». Не може тачно да се сети речи које је командир поменуо, нити да ли је спомињао реч «убијање».

Након 10-15 минута од почетка убијања људи, кренуо је у утовар лешева са Новковић Ивицом и сведоком «А». Наводи да је прво убијен Шиптар који је био задржан дан, два или три пре тога, јер је, како је чуо, пуцао на полицију. Њега су извели, па је чуо пуцањ из аутоматске пушке. У то време налазио се у просторији дежурне службе. Није му познато ко је извео тог човека из притвора.

Када су убили притвореника, прешли су преко пута на Рештански пут где је након два до три минута било страшне пуцњаве. Људи су извођени из кућа, почели да беже. Са тротоара је видео бежање људи из куће ОЕБС-а,

велике куће са белом фасадом, те је видео да људи претрчавају ка аутобуској станици.

Људи су побегли у пицерију која је била једно 100 до 150 метара од станице. Кренуо је да скупља лешеве са сведоком «А», док је Новковић Ивица са њима само ишао реда ради, фактички је чувао стражу и није товарио лешеве. Утоварали су лешеве можда на два – три километра дуж пута прво са десне стране гледано из правца Рештана у правцу Студенчана, па затим када су се вратили са леве стране. Код куће ОЕБС-а није нашао неке лешеве, с обзиром да је он можда на једно 5-6 метара од пута сакупљао лешеве, тако да тамо није улазио. Приликом сакупљања лешева чуо је пуцње из аутоматске пушке у правцу Занатског центра, а када је тамо дошао видео је убијене људе.

Затим наводи да су испред Занатског центра били Мики Петковић, Радован Тановић, мисли да је био и Папић Рамиз, а не може да се сети још ко је све ту био, али било је доста људи.

Када је утовар лешева из пицерије био при крају отишао је до полицијске станице.

Сведок Вељковић Велибор саслушан на главном претресу дана 07, 08. и 09.11.2006. године наводи да је 26. марта 1999. године у јутањим сатима био у помоћном објекту. Око 12 сати изашао је из своје канцеларије и кренуо у просторије дежурне службе. Међутим када је пришао до самих улазних врата његов претпостављени старешина Радојко Репановић, му је рекао, не може да се сети како му је тачно рекао, али је хтео да га пошаље са једном групом људи у којој је био сада пок. Радован Тановић, Слађан Чукарић и Петковић Мирослав који су имали маскирне прслуке, били наоружани са аутоматским пушкама у рукама и стајали су у непосредној близини. Објашњава да није чуо речи Репановића да каже «иди убијај», већ само у смислу тога да крене са групом коју је он назвао «група за убијање». Не може тачно да се сети ко је још био присутан, али било је припадника и активног и резервног састава полиције. Не сећа се ни које речи је изговорио када је одбио наредбу, али зна да је опт. Репановић Радојку ставио до знања да не жели да иде да убија људе (транскрипт аудио записа од 07.11.2006. године, стр. 93).

Објашњава да је ушао просторије дежурне службе и након 5 минута од његовог уласка из просторије за задржавање изведено је једно лице. Чуо је пуцањ. Изашао је напоље и видео мртвог човека. Леш тог притвореника је такође утоварен након 5-10 минута. Не може да се сети да ли је Репановић био напољу или у својој канцеларији.

Након 5 минута наведена група је кренула ка Рештанском путу, у правцу Студенчана. Чуо је пуцње из аутоматске пушке из правца куће ОЕБС-а.

Видео је људе који беже и полицајце који улазе у кућу. Људи су бежали ка дворишту аутобуске станице, међутим неки су ту одмах падали мртви. Све то посматрао је са стазе дворишта полицијске станице, са удаљености око 100-120 метара. Када је све то почело његов командир Радојко Репановић за кога не зна тачно где се налазио, да ли испред станице, да ли у дворишту или је био у ходнику, али тачно зна да је њему рекао да са сведоком «А» и са Ивицом Новковићем иде да у камион који је дошао утоварује лешеве који су већ били испред те куће на Рештанском путу. Истакао је да пошто је одбио да иде да убија, није смео да одбије и утовар лешева. Објашњава да заједно са сведоком «А» и Ивицом Новковићем креће у утовар лешева, с обзиром да би у супротном било по њега врло опасно. Новковић Ивица је са њима ишао само формално, није хтео да утовара лешеве Први леш који је сведок утоварио налазио се испред куће поред самог пута, а та кућа је била удаљена од Рештанског пута највише 20 метара, у сваком случају то није било двориште, већ се радило о јавној површини. По његовој процени код те куће било је 4 или 5 лешева, међутим никога није препознао, али зна да су то били млађи људи, 45-50 година. Наводи да је кућа где се пуцало, и где је убијено по његовој процени тих 4-5 људи, била упаљена, одмах после изласка људи.

Касније је сазнао да је кућа породице Бериша. Људе које је утоварио били су у цивилу. Из тих кућа нико није пуцао на њих. Не може да се сети тачног броја лешева које је скупио на Рештанском путу.

Даље наводи да док је био на Рештанском путу чуо је пуцњаву, по његовој процени из правца «Метохија вино», те је у једном тренутку чуо и детонацију ручне бомбе. Када је утоварио лешеве на Рештанском путу, дошли су до зграде полицијске станице и отишли ка бензинској пумпи да утоварају, с обзиром да је чуо, да има још лешева да се товаре.

Када је дошао до пицерије видео је људе из Територијалне одбране, људе ромске националности старости можда око 17-18 година, а од активних полицајаца ту је видео пок. Тановића који се налазио испред улаза пицерије, а такође ту се налазио и резервиста Мики Петковић, затим Слађан Чукарић и др Бобан. Тановић, Мики Петковић и Чукарић су ту испред пицерије стајали, са пушкама у рукама.

Наводи да је у пицерији видео мртве људе и крв. По његовој процени, ту је било 30-40 људи, претежно жена и деце, видео је једну бебу можда 3-4 месеца старости на патосу, те једну жену у поодмаклој трудноћи, можда шести или седми месец и она је била мртва, а налазила се испред шанка. Заједно са људима из Комуналног предузећа, децом ромске националности, и сведоком «А» утоварају лешеве.

Приликом утовара тих лешева, видео је рањену жену која му се обратила на шиптарском, међутим он шиптарски не зна, те је у страху само рекао «ова је жива» и изашао је напоље и тада је неко пришао и ту жену убио. У једном моменту човек кога је познавао, старости између 35 и 40 година,

висине 180 цм, а тежине 70-80 килограма, који је држао неку агенцију и возио аутобус, рекао је сведоку «побили сте ми целу породицу, оставите бар мене». Он није био погођен, а налазио се иза шанка. У том моменту излетео напоље, неко је пришао, не може да се сети ко, и тог човека је убио.

После извесног времена, кренуо је ка згради полицијске станице јер није могао да издржи када је видео убијене жене и децу. Након суочења са опт. Репановићем на колности да ли је критичном приликом оптужени Репановић наредио убијање и утоваривање лешева, сведок је остао при свом исказу.

Након предочавања исказа који је дао заменику тужиоца дана 22.09.2005. године, наводи да је том приликом на њега вршен притисак у том смислу да је он заменику тужиоца говорио да се неких ствари баш не сећа, на шта га је овај подсећао у смислу тога да је неко други рекао да су поједини људи били, па је на основу тога рекао ако су сведоци рекли да су видели и те друге људе, нека буде онда тако (транскрипт аудио записа са главног претреса 08.11.2006. године, стр.8 и 64). Међутим објашњава да је за људе које је рекао да је видео, сигуран.

Сведок је такође навео да када су га први пут приликом саслушања питали да ли може да се сети када је било убијање албанских цивила у Сувој Реци, рекао им је да не може да сети дана када је то било, али зна да су били у просторијама станице, нису се још увек изместили и да је то била прва недеља бомбардовања. Том приликом му је речено да је то било 26. марта.

Сведоку Вељковић Велибору саслушаном на главном претресу дана 04.11.2008. године, након што је предочен део исказа дат Хашким истражитељима када је навео да је видео опт. Репановића који се обраћао групи полицајаца у малој канцеларији и након што му је предочено који су то људи били присутни према овом исказу, навео је да су му читали друге изјаве а да је он рекао у смислу тога ако су други сведоци рекли да су и та лица била, онда је то вероватно тако. А за састанак у канцеларији је рекао вероватно у смислу тога зато што су му рекли да су и други људи спомињали састанак у канцеларији, а оно што је он чуо испред станице то је и објаснио.

Даље објашњава да је само тога дана сакупљао лешеве. Том приликом био је заједно са сведоком «А» и Новковић Ивицом при којој тврдњи је остао и након предочавања дела исказа сведока «А» да није скупљао лешеве.

Објашњава да га је Репановић терао да се придружи групи људи у маскарним прслуцима, са аутоматским пушкама у рукама, и објашњава да су те маскарне прслуке обично носили припадници ПЈП, али тога дана те маскарне прслуке имали су и Слађан Чукарић, Мирослав Петковић и Радован Тановић.

Сведок Вељковић Велибор испитан у поновном поступку дана 10.11.2010. године наводи да је поводом догађаја дана 26. марта 1999. године, више пута испитан и да је тачно да се његови искази разликују и да ће се разликовати обзиром на протек времена. Објашњава да је дана 26. марта 1999. године из помоћног објекта кренуо до просторије дежурне службе која се налазила у полицијској станици.

Том приликом видео је Радована Тановића, Мирослава Петковића Слађана Чукарића, као и свог командира Радојка Репановића. Не може да се сети шта му је командир рекао, како је гласила тачно наредба, али је схватио да је наредба била да се изврши кривично дело убиства. Командир је издао наредбу, чуо је наредбу Репановића, али се не сећа шта је том приликом рекао. Када је издао наредбу били су присутни Чукарић, Тановић, Петковић Мирослав и они су чули наредбу.

Приликом суочења са опт. Репановић Радојком остао је категоричан да му је оптужени наредио, објашњавајући да је то било у дворишту полицијске станице испред прозора (транскрипт аудио записа са главног претреса од 10.11.2010. године стр.93). Објаснио је да нико не може да га натера да неосновано терети опт. Репановић Радојка јер нема никакав разлог да терети њега нити било кога другог. Упознат је са тим случајем, нико му ништа није причао.

Колико се сећа рекао је да тамо не иде, и отишао је у просторије дежурне службе. Том приликом не може да се сети тачно ко је све био присутан, али сећа се да су били Чукарић, Тановић и Мирослав Петковић и имали су цео борбени комплет од аутоматске пушке, униформе са прслуцима, оквири, а после 5 минута из куће породице Бериша људи су истерани, кућа упаљена а исти побијени.

Сведоку након што је предочено да је 18.01.2006. године навео да је чуо да је Репановић рекао људима у канцеларији, да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле, објаснио је да је могуће да је тако рекао јер човек који га је испитивао рекао је да су и други сведоци то изјавили, навео је да је лично чуо испред станице ту наредбу за коју не може да се сети како је гласила, а ту наредбу су могли чути Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Тановић Радован.

Даље наводи да два до три дана раније, у просторији за задржавање лица налазио се човек за кога је чуо да је доведен од стране патроле зато што је пуцао на полицију. Кључ од просторије за задржавање лица се иначе налазио изнад главе вође смене дежурне службе, тако да сада не зна ко је тражио кључ, а ко је кључ дао, да ли га је дао он или вођа смене дежурне службе или његов помоћник. Узели су кључ, лице извели из просторије за задржавање у двориште станице.

Чуо је пучње, не може да се сети да ли из аутоматске пушке или пиштоља, и када је изашао човек је био мртав, а испред њега се налазио Слађан Чукарић, Мирослав Петковић, Радован Тановић и још неко од активних полицајаца и резервиста.

Након 10-так минута чуо је пучње из правца села Рештане, затим врисак људи, и онда је изашао на тротоар и посматрао. Видео је како људи беже, трче ка аутобуској станици, неки падају мртви и видео је да гори кућа. Када су људи бежали из кућа, није видео да их неко истерује. Након што му је предочен део исказа из 2006. године где је навео да тога дана куће нису паљене, навео је да остаје при томе исказу да је тога дана кућа горела.

Даље објашњава да након свега тога креће у утовар лешева. Пошто је одбио да убија људе, није могао да одбије да иде у утовар лешева. Наводи да му је Репановић наредио да убија а не може да се сети ко му је наредио да иде да товари људе. Након што му је суд предочио исказ од 07.11.2006 године (транскрипт аудио записа стр. 91/112) када је на том претресу рекао «и онда када је све то почело мој командир Радојко Репановић је рекао да мора да се иде у утовар тих лешева», објашњава да је прошло 11 година и да сваки пут када буде био позиван постоји опасност да се изјаве све више и више разликују (транскрипт аудио записа са главног претреса од 10.11.2010. године, стр.53/108), али је вероватно тачно то што је рекао 2006. године.

Кренуо је у утовар лешева са сведоком «А» и резервистом Ивицом Новковићем. Након што му је предочен део исказа сведока «А» да није товарио лешеве, остао је при исказу да је и сведок «А» товарио лешеве.

Објашњава да је прве лешеве нашао поред пута, на 10-так метара од «беле куће». Ту је било негде око 5-6 лешева и њих тројица су утоварали. Не може да се сети да ли је неко тело било угљенисано. Док је товарио лешеве чуо је пучње који су долазили из правца Занатског центра. Прво је чуо детонацију једне ручне бомбе.

Кренуо је ка Занатском центру, и испред пицерије која се налазила десет метара од главног пута, видео је Радована Тановића, активног полицајца, Мирослава Петковића и Слађана Чукарића. Репановића није видео. Пришао је улазу и видео масу мртвих људи где је било мушкараца, али су претежно биле жене и деца. Са још двојицом колега утоварио је лешеве у камион. У моменту док је био леђима окренут према вратима, једна старија жена око 65 година, нешто му је на шиптарском рекла и он је рекао «ова је жива». Неко је ушао у пицерију и испалио метак у жену, која је након тога пала мртва. Поново после тога ушао је и наставио да утовара људе, а иза шанка је угледао човека кога је познавао и он му је рекао «ви сте ми убили целу породицу оставите бар мене», изашао је затим је неко ушао и испалио метак у тог човека.

Још неко време је товарио тела. Када су дошли људи из Комуналног предузећа, међу којима су била и деца старости око 13-14 година, наставили су са утоваром, а он је кренуо према полицијској станици.

Када је сведоку предочен исказ који је дао у Тужилаштву, и када је затражено да објасни да ли је на њега вршен притисак од стране заменика тужиоца, а приликом давања тог исказа, сведок је објаснио да када је видео списак људи који треба да буду лишени слободе, од тог тренутка му се и притисак увећао.

Сведок Вељковић Велибор саслушан пред Хашким трибуналом 08. и 09. јула 2009. године наводи да је командир полицијске станице Радојко Репановић издавао све задатке припадницима полицијске станице, а када је он био одсутан то су чинили његов заменик Драган Борисављевић или његов помоћник Ненад Јовановић.

Објашњава да не може да се сети који је био датум када је много људи убијено у Сувој Реци. Када је први пут саслушан у Министарству у Београду, људи који су га саслушавали су му рекли да је то било 26. марта 1999. и да је извршено убиство породице Бериша. Међутим он се сећа да је убиство те породице било прве недеље ваздушног напада, а да му није било познато да породица која је том приликом страдала је породица Бериша.

Објашњава да је дана 26. марта 1999. године око 12 сати изашао из помоћне зграде и пошао у дежурну канцеларију. Када је дошао до саме станице затекао је на самом улазу зграде своје колеге Слађана Чукарића, Радована Тановића, Мирослава Петковића, а са њима је био и командир Репановић Радојко. Том приликом су имали аутоматске пушке и непробојне прслуке. У моменту када је хтео да уђе у зграду ОУП-а Сува Река, командир Репановић му је рекао, не сећа се тачно речи, али је схватио да оно што му је рекао је уствари било кривично дело. Не сећа се шта му је одговорио, али одбио је да крене са њима јер је схватио да би извршење те наредбе представљало кривично дело убиства.

Након што му је предочен део исказа у којем је навео да је у полицијској станици чуо да се командир Репановић обраћао групи полицајаца која треба да иде од куће до куће да убија албанске цивиле и након што су му предочени људи који су према овом исказу били присутни као и да му је Репановић том приликом наредио да он иде са њима и да учествује у убијању а да је он то одбио, навео је да се ради о изјави коју је он дао у ул. Јеврема Грујића бр.11 у Београду, у јануару 2006. године и да је то била његова изнуђена изјава. Објаснио је да им је рекао да су били присутни Чукарић, Тановић, Петковић, као и командир Репановић, након чега су му испитивачи рекли да су поред њих били још неки људи а да су то сазнали од других сведока. Онда је он рекао ако су други рекли да су ти људи били присутни, онда можете да их укључите у моју изјаву». Истакао је да не може да се сети речи које је изговорио опт. Репановић Радојко, али је схватио да је наредба

била незаконита, те је и одбио да је изврши. Такође је истакао када му је предочен исказ од 05. марта 2004. године, да је почео да заборавља, али је истина то што је рекао.

Наводи да је у просторији у којој су држали приведена лица била једна приведена особа под сумњом да је извршила оружани напад на патролу. То лице је изведено из зграде и чуо је пуцње из ватреног оружја. Изашао је и видео тог човека да лежи мртав у дворишту, а поред њега су стајали Слађан Чукарић, Радован Тановић, Мирослав Петковић. Сва та лица су била наоружана имали су аутоматске пушке и пиштоље ЦЗ 99. То се све дешавало око 12 часова односно одмах након што је командир Репановић њему рекао да иде са тим људима. То лице које је убијено, зна да је био Албанац, а истражни судија који га је саслушавао му је рекао да се та особа звала Петрит Ељшани. До тог тренутка није знао његово име ни презиме.

Након 10-так минута Радован Тановић, Слађан Чукарић, Мирослав Петковић су отишли према улици Цара Душана, а он је ушао у просторије дежурне службе. Чуо је пуцње из аутоматске пушке који су долазили из правца Пећана. Изашао је и на 100 метара удаљености од полицијске станице Сува Река видео је како неки људи истрчавају из куће, а неки од њих падају мртви. За све то време су се чули пуцњи из аутоматске пушке. Они који нису погођени, прешли су Рештански пут и ушли у двориште аутобуске станице. Видео је мртве људе, било их је можда петоро или шесторо.

Испред полицијске станице речено му је да иде у утовар лешева али не може да се сети ко му је рекао. Кренуо је са двојицом резервиста. У камион је стављен прво Ељшани, затим су отишли код куће породице Бериша да тамо утоварају лешеве. Не може да се сети колико је тела било испред куће. Кренули су путем ка Студенчану. У том моменту је чуо звук бомбе који је долазио из правца Рештанског пута негде из области винарије «Метохија вино» Чуо је и пуцње из аутоматске пушке. Окренули су се и кренули у правцу пуцњаве јер је претпоставио да се ради о људима који су побегли из куће. Са њим је био и Новковић међутим он није утоваривао тела.

Када се приближио видео је Тановића, Чукарића и Петковића који су стајали изван пицерије. Пришао је вратима и видео мртве људе. Почео је да товари тела у камион. Једна жена је лежала поред врата пицерије. Нешто му је рекла, тргао се када је схватио да је жива, узео је пушку која се налазила код врата пицерије, рекао је «жива је», и у том тренутку је један од његових колега ушао у пицерију, испалио хитац и убио ту жену. Када је та жена убијена наставио је да утоварује тела. После неког времена видео је човека кога је познавао, имао је негде око 35 до 40 година, био је обучен у црно, био је висок око 180, зна да је био возач аутобуса. Он му је рекао «убили сте ми целу породицу, поштедите бар мене». Поново је изашао из те просторије, неко је затим ушао у пицерију, испалио хитац и убио тог човека. Тела из пицерије товарио је у камион у који су утоварена тела са Рештанског пута. Том приликом ту су се налазила још нека лица из Комуналног предузећа, а мисли

да је ту био и др Бобан Вуксановић који је стигао касније. Из пицерије је отишао у станицу полиције.

Сведок Јовановић Ненад испитан на главном претресу 09.12.2010. године, наводи да је био помоћник командира ОУП-а Сува Река. Дана 26. 3.1999. ујутру одлази у полицијску станицу. Командир му саопштава да је 25. марта морао да измести одређену групу људи, јер су добили наређење да морају да заштите путеве Приштина – Призрен, на деоници села Ћиновци до Топличана. Рекао му је да мора да обиђе људе на положајима. Такође му је командир рекао да се очекује увиђајна екипа из Призрена, јер она мора да врши увиђај на Рештанском путу.

Негде око 8 сати «Ладом нивом» креће у обилазак пунктова. Након обиласка одлази кући да се одмори, а негде око 10 се враћа у полицијску станицу, јер је морао да обави још неке послове везано за иселавање полицијске станице. Око 11 сати поново среће командира станице који му каже да увиђајна екипа из Призрена још увек није стигла, и тада командир узима телефон и зове дежурну службу и пита да ли је кренула увиђајна екипа. Они су му рекли да је кренула пре 5 минута. Око 12 часова одлази да поново обиђе људе на терену. Излази из полицијске станице и одлази до свог возила које је паркирао на самом улазу у круг полицијске станице. Објашњава да од места где је стајао на тротоару до платоа аутобуске станице има једно 25 до 40 метара. Сведоку је предочено да је сведок «А» навео да је он том приликом стајао поред њега, али сведок Јовановић наводи да га је сведок «А» можда и видео, али он њега није видео.

Са тог места он је угледао два војна возила која су била паркирана низ улицу код једне бетонске бандере, из којих излазе униформисани људи у маскирним НАТО униформама. Истовремено на 5 до 6 метара од полицијске станице примећује групу људи њих 5-6 који се развијају у стрелце у правцу Рештана, према Ораховцу и другу групу људи у колони један по један која се креће путем. Мисли да су то били «Чегрови». Чуо је да је постојала А и Б формација, али их не разликује. На платоу аутобуске станице видео је бело возило «заставу 101» за које претпоставља да је то била увиђајна екипа. Њој прилазе чланови ауто патроле који су тога дана били у плавим маскирним униформама али се не сећа да ли су имали прслуке. Видео је вођу патроле Тановић Радована, Чукарић Слађана, Петковић Мирослава и сведока «А». Такође је уочио возило «Ланд ровер» плаве боје које се пракира на раскрсници која води за Рештане. Из тог возила излази Митровић командант «Чегрова». Он се окреће ка њему и почиње да виче «шта је ово шта се овде ради, што је гужва». Он стоји као укопан, не проговара, а затим се Митровић окреће, улази у возило и одлази у правцу Призрена. Након тога он улази у своје возило, и одлази да обиђе људе који су били ван града.

Одлази према пункту у Ћиновцима и Топличанима, а након тога се поново враћа у Суву Реку. Одлази кући да се одмори, након чега се враћа у полицијску станицу.

Два, три дана након тога поново је долазила иста увиђајна екипа из СУП-а Призрен. Није му познато због чега је долазила, а претпоставља због лешева за које се причало да су се ту налазили и да су сахрањени на муслиманском гробљу у Сувој Реци.

Објашњава да је распоред службе правио командир и по том распореду је поступала и патрола и људи који раде у сектору, као и у обезбеђењу. Када је задатак сложенији онда сви чланови иду код командира, а некада иде само вођа патроле. На терену вођа патроле руководи осталим члановима патроле. Вођа патроле не би смео да одступи од задатка без јављања старешини, сем у случају да је нападнут, али ако одступи, односно ако уради нешто мимо задатка он је о томе дужан да одмах обавести старешину, сем на пример у случају да је нападнут, па мора одамах да узврати. Тако ако патрола добије задатак да иде у претрес и ако је стриктан налог да се иде у претрес кућа, вођа патроле или патрола од задатка не може да одступи ако командир нареди тако или претпостављени старешина. Дакле он не може да одступи без знања старешине. Ватрено оружје може да употреби ако му је угрожен живот или ако неким блажим средствима не може да се заштити и о томе је дужан да поднесе извештај командиру.

Сведок Петковић Мирослав испитан на главном претресу дана 09.12.2010. године, наводи да је 26. марта дошао на посао око 7 часова, а већ око пола 8 су кренули у обилазак пунктова.

Вратили су се негде око 9 ујутру. Није улазио у полицијску станицу, већ је испред видео Јовановић Ненада како нешто говори Тановићу или Чукарићу.

Настаје гужва, истрчавају људи из «110», њих 20 до 40, праве потковицу и крећу у напад у тзв. акцију чишћења терена Рештанског пута. Тада чује Тановића који му каже «Мики крећемо».

Пуца се са свих страна и сведок «А», Чукарић, пок. Тановић и он потпуно неорганизовано крећу. Претрчали су пут, прешли прве две, три куће које су биле уз пут и тзв. белу кућу. У Фатову кућу су ушли он, Тановић и сведок «А». Тановић је запалио кућу и она је прва изгорела. Није му познато када се запалила друга кућа.

Нешто касније је на том Рештанском путу видео лешеве. Први леш је видео, кад је Тановић стајао поред двојице убијених, поред зида и када је Тановић мењао оквир на аутоматској пушки.

Тога дана први пут је видео Велибора Вељковића када је дошао са још двојицом из СУП-а, у Трговачки центар да скупља тела. Прво су дошли Роми, цивилна заштита, које је довео Бобан, а након тога је дошао Вељковић са још двојицом, али није сигуран да ли је са њим био Новковић Ивица. Није видео да

је сведок «А» утоваривао неке лешеве. Тога дана није видео Радојка Репановића.

Три до четири дана касније ишао је да обезбеђује увиђајну екипу која је дошла из Призрена. Тога дана је био са Чукарићем, био је Тановић, дакле била је иста патрола. Не може тачно да се сети, али мисли да су дошла још двојица из СУП-а. Тога дана када су ишли да обезбеђују увиђајну екипу, Новковић Ивица није био са њима, једино ако је дошао касније, ни Велибора Вељковића тада није видео.

Када је почео увиђај прво се отишло код «беле куће» јер су то били исти лешеве који су ту лежали три до четири дана. Онда се ишло целим Рештанским путем до неке стругаре, где су пронађена још два до три или четири леша и доста угинуле стоке. Вероватно их је командир Репановић упутио у обезбеђење увиђајне екипе. Лешеве су били у распадану стању.

Сведок Новковић Ивица *саслушан у преткривичном поступку Кри.В.1/04 дана 05.03.2004. године, у претходном поступку Ки.В.9/05 дана 10.04.2006. године, као и на главним претресима 04.06. и 10.09.2007. године, а чији искази су на сагласан предлог странака прочитани на главном претресу дана 10.12.2010. године,* навео је да је био у резервном саставу полиције. Описујући критични догађај наводи да не може да се сети који је дан био када су испред полицијске станице из правца Призрена дошла два цивила са кратким аутоматским оружјем. Командир Репановић Радојко одабрао је 10-так припадника полиције ОУП-а Сува Река, између којих су били Вељковић Велибор, сведок «А», «Јајце», Радован Тановић, када им је рекао да око полицијске станице претресу све албанске куће. Командир је наредио да се донесу и сви доказни материјали и да због сигурности испразне све куће око полицијске станице. Објашњава да су били у «белој кући» у којој је био смештен ОЕБС и то једна група је била испред беле куће а друга позади, да су у тој кући нађене неке касете и ЦД које су после предали у станицу, а у тој кући никога нису затекли. Кад су изашли из куће том приликом су убијени људи иза куће. Не може да каже тачно ко је те људе убио, а познато му је да су тамо били Тановић и «Јајце». За људима који су бежали од «беле куће» ка Занатском центру се пуцало. За њима су пуцали Тановић и «Јајце» и у том бежању су пали један човек и жена, како каже, мисли да су муж и жена.

После тога су се вратили у полицијску станицу. Не може да се сети да ли су се вратили «Јајце», Тановић и сведок «А», али се сећа да су се вратила и та два цивила. Потом га је командир одредио као обезбеђење да иде са овим цивилима, према селу Раштане и да се скупе лешеве, а након тога утоваре у камион. Командир је одредио да у обезбеђењу са њим буде и Вељковић Велибор и Поповски Јовица. Наведена двојица цивила су кренула камионом. Било је лешева иза тзв «беле куће», као и на путу према Рештану, било је и старих лешева више дана, а било је и запаљених лешева.

Сведок «А» *саслушан у преткривичном поступку дана 04.03.2004. године, те од стране заменика тужиоца за ратне злочине дана 21.07.2005.*

године, у претходном поступку дана 14.03.2006. године, као и на главним претресима одржаним дана 05, 06. и 07.12.2006.године, 10.01.2007. године, те 03. и 04.11.2008. године, чији искази су на сагласан предлог странака прочитани на главном претресу 10.12.2010. године, навео је да је у време почетка бомбардовања био припадник резервног састава полиције и радећи у патроли разносио је храну и муницију на терен. Са њим у патроли били су Чукарић Слађан, Тановић Радован и Петковић Мирослав. Датума се тачно не сећа, али зна да када су се једном приликом вратили са терена из Ђиновца испред полицијске станице наишао је «Чегар 1». Помоћник командира станице Јовановић Ненад га је поздравио, али је овај почео да виче на њега «шта радите ви ту, шта гледате, шта чекате» и у том тренутку из два полицијска камиона кренуло је 40 до 50 људи лево и десно у две групе, раширили се у стрелце и кренули Рештанским путем према кућама у којима су живели Албанци, Берише. Камиони су дошли из правца Призрена, а људи су били обучени у маскирно зелене и плаве униформе, а на рукаву су имали траке. «Чегрови» су били Посебна јединица полиције. «Чегар 1» је дошао возилом плаве боје «ландровер». Када се «Чегар 1» обратио помоћнику командира Јовановић Ненаду исти је одједном рекао «ајде, ајде, крените», те су они онако изгубљени не знајући ни шта ни где кренули низ Рештански пут у прве куће где су били припадници ОЕБС-а. Притом је мислио да ће претходно да избацују људе испред кућа.

Објашњава да су он, Чукарић Слађан, Тановић Радован и Петковић Мики стигли до куће где су раније били смештени припадници ОЕБС-а (кућа Фаика Берише).

Даље наводи да је он, гледано од куће ОЕБС-а, био са десне стране, а Мики са леве стране, иза куће ОЕБС-а, на боку. С обзиром да се пуцало одозго хтео је да побегне, кренуо је ка предњем делу куће и у том моменту видео је Чукарића и Тановића који су лупали на врата куће Бериша и извели четири мушкарца међу којима је био и Бујар Бериша. Легитимисали су четворицу мушкараца, узели им личне карте и возачке дозволе. Та четири мушкарца била су окренута ка зиду иза куће ОЕБС-а и након што су их легитимисали, Тановић и Чукарић почињу да пуцају у њих. Четворица мушкараца били су обучени у цивилу и нису били наоружани, били су наслоњени на зид куће ОЕБС-а, са задње стране. Чукарић му је наредио да прати жене, децу и остале цивиле који су бежали ка Занатском центру. Изашао је на главни пут и кренуо је за њима ка Занатском центру.

Када су људи почели да беже, неко је рафално пуцао. Погођени су били старији људи један мушкарац и жена. Налазили су се на тротоару код аутобуске станице, били су погођени у ноге, лежали су и нису могли више даље да беже. Поред њега је био Петковић Мики који је заједно са њим ишао и пратио људе. Када су људи ушли у пицерију он и Мики Петковић су се вратили назад истим путем куда су и дошли. Рекли су Тановићу и Чукарићу да су људи у пицерији, а Тановића и Чукарића види већ на улазу у сам Занатски центар. Када је рекао Тановићу и Чукарићу где су људи њему је Тановић

рекао да иде на аутобуску станицу где је била нека кафана да узме две флаше алкохолног пића да би се смирио, с обзиром да је био преплашен.

Након конзумације алкохола, Тановић је рекао «сад ћу ја да одрадим, склоните се», извадио је бомбу, разбио излог пицерије кундаком од пушке и бомбу бацио у пицерију. Остали су се склонили, то је одјекнуло и чули су се крици. Тановић је чекао једно два-три минута, да прође дим, да се све утиша и онда је бацио још једну бомбу, па су наставили да пију то што је остало од пића. Док су пили у пицерији је већ почело да се смирује. Потом су Тановић и Чукарић кроз прозор испалили још неколико рафала из аутоматске пушке. Приликом рафала мењали су се Тановић и Чукарић. Код пицерије дошли су командант ТО Ђорђевић Мирко и др Бобан Вуксановић. Они су ту дошли када се све смирило. Др Бобан је отишао колима и вратио се са људима из Цивилне заштите. Када су стигли људи из Цивилне заштите, стигао је и камион из правца Призрена, мисли да се ради о «Мерцедесу», са жутом цирадом, али не зна ко је организовао долазак тог камиона. Екипа цивилне заштите била је сачињена од непунлетних дечака и пензионера, којима је припала мука када су видели шта треба да раде и почели су да беже и нико није хтео да се прихвати тог посла. За све то време сведок стоји испред киоска и више не прилази пицерији нити у исту улази. Чукарић и Тановић су ту са др Бобаном и људима из ТО-а, али сведок није чуо нити обраћао пажњу о чему причају. Из напред наведеног камиона изашло је двоје људи у цивилу. Камион је ушао у рикверц, церада је са задње стране била подигнута и почело је убацивање тела. Др Бобан је наредио људима из Цивилне заштите да износе лешеве. Чукарић им је запретио да морају да раде јер су се уплашили и желели да оду. Људи из Цивилне заштите су улазили у пицерију. Од утоварених лешева било је и деце и жена и мушкараца, сви су били у цивилу. Након што је први камион отишао у правцу Призрена наишао је други камион. Из наведеног камиона излазе неки цивили и прилазе др Бобану.

Настављено је са товарињем, а наишао је и Велибор Вељковић из правца ОУП-а. Није му познато ко га је звао с обзиром да је био ћата, никада није излазио ни на терен ни на стражу, али је и он морао да товари лешеве.

Даље, сведок наводи да су Чукарић и Тановић потом њему и људима из Цивилне заштите наредили да убаце земљу у пицерију, а након што је иста била испражњена, да би се прикрили трагови крви. У том тренутку камион је већ био утоварен и отишао у правцу Призрена.

Сведок «А» је навео, на главном претресу дана 05.12.2006. године, да је командир Репановић дошао код пицерије пошто је Јашар био убијен и када су тела из пицерије била утоварена у камион, а код истражног судије 14.03.2006. године објашњава да је Репановић Радојко причао са др Бобаном и припадницима Територијалне одбране, да је дошао када су утоваривали лешеве, и први пут га је видео тога дана (транскрипт аудио записа Ки.В.9/2005 стр. 48 и 49).

Објаснио је да када је Јашар убијен дошли су неки људи из ТО, припадници полиције да виде шта се дешава, створила се гужва па је на њих дрекнуо Репановић и ту гужву растерао (транскрипт аудио записа са главног претреса од 05.12.2006. године, стр.84/91), с обзиром да су се ту скупили као «циркус».

Сведок Трајковић Јовица *саслушан у преткривичном поступку дана 22.04.2004. године, на главном претресу одржаном дана 04.04.2007. године, а чији искази су прочитани на главном претресу дана 10.12.2010. године,* навео је да је у време бомбардовања био у Територијалној одбрани. Не сећа се тачно датума када је код њих у двориште дошао командант града и рекао --треба да дођете и да помогнете полицији да се сместе за спавање кревети. Одвео их је до командира, а командир их је преузео и рекао «треба да се утоварају лешеви». Командир станице је Радојко. Објашњава да их је командант града, сада пок. Бобан Вукановић, предао командиру станице и рекао «ево вам командир он ће вас даље упутити где треба да идете».

Сведок даље наводи да се попео на камион да је видео два до три леша, међутим није могао то да издржи и рекао командиру кога иначе познаје 10-так година, ја ово не могу да издржим», те га је командир пустио и отишао је кући.

На главном претресу 04.04.2007. године извршено је суочење између оптуженог Репановић Радојка и сведока Трајковић Јовице, те је сведок остао при тврдњи категорично наводећи да их је Бобан предао оптуженом, а да га је овај потом пустио да иде кући (транскрипт аудио записа са главног претреса од 04.04.2007. године, стр.44/98).

Из исказа сведока Петковић Недељка *саслушаног у преткривичном поступку дана 04.03.2004. године, а чији исказ је прочитан на главном претресу дана 10.12.2010. године,* утврђено је да је опт. Репановић Радојко током утовара лешева био у Занатском центру. Објашњава да су га Радојко Репановић и Бобан Вуксановић вређали, псовали, није смео главу да подигне, претили му док је Јовица Трајковић за то време повраћао (транскрипт аудио записа Кри.В.1/04 од 04.03.2004. године).

Из исказа сведока Недељковић Светозара *саслушаног на главном претресу 04.04.2007. године, а чији исказ је прочитан на главном претресу дана 10.12.2010. године,* утврђено је да командира станице Репановић Радојка познаје, да је био у Занатском центру поред кафића док су товарили лешеве, да је стајао са Микијем и «Јајцетом». Приликом извршеног суочења био је изричит да је видео Репановића поред кафића, односно мало даље од кафића на једно можда три, четри метра према путу код трафике.

Из налаза и мишљења судских вештака од 25.11.2010. године др Александра Јовановића, специјалисте неуропсихијатрије и судске психијатрије, те др Наде Јанковић специјалисте медицинске психологије,

утврђено је да код Велибора Вељковића нема знакова и симптома било какве душевне болести, привремене душевне поремећености, заосталог душевног развоја или друге душевне поремећености нити је неко од ових стања постојало у марту месецу 1999. године.

Велибор Вељковић је особа нормалне организације, просечне интелигенције (нижи просек IQ 95) и са очуваном способношћу упамћивања, памћења и репродукције упамћеног. Није особа склона конфабулацијама (попуњавање празнина у сећању неистинама, односно измишљотинама). Недоследности и недостаци у репродукцији упамћеног у предметним исказима Велибора Вељковића су израз заборављања детаља због протеклог времена, нелагоде, због изношења чињеница у вези са предметним околностима и својствима личности, као што су склоност ка драматизацији, неповерљивост, преосетљивост и недовољна спремност за преузимање личне одговорности, те потребе да се избегну конфликти по цену незрелих компромиса.

Такође, склоност ка давању необичних одговора значи да он укључује своје пасивно агресивне одбране и почиње да минира начин на који одговара.

На главном претресу одржаном дана 09.12.2010. године, судски вештаци су истакли да генерална одлика у свакодневном животу сведока је да кад се нађе у ситуацијама које су неповољне по њега и где жели да избегне конфликте или доведе себе у непријатну ситуацију упркос томе што има капацитете да одговори долази у својеврсну блокаду, збуну се и почиње да постиже лошији квалитет у одговорима него што би реално могао. Оклева да преузме ризик и укључи се у какву активност која није део рутине, и да ситуације за које процењује да могу да буду спорне по њега и угрожавајуће, радије ће их избећи него што ће ући у ту ситуацију и одговорити ономе што се од њега очекује споља. Како притисак расте он је све несигурнији, односно што је већа одговорност, он је све анксиознији. Никада неће активно да каже нећу, не могу, не желим, пустите ме на миру, он ће декларативно да уђе у то да прихвати, а онда ће гледати начин како касније да ескивира. Он ту укључује своје пасивно агресивне одбране и почиње да минира начин на који одговара.

Да би избегао оно што је непријатно, неће отворено рећи «ја то нећу да вам кажем», већ ће рећи «ја не могу да се сетим», што је управо и ознака пасивно агресивног обрасца, односно «патологизирање властитог памћења у функцији да избегне нешто што је непријатно».

Он ће себе представити пре некомпетентним, и у тој форми ће избећи оно што је непријатно, него што ће ући у акцију и да одреагује онако како би неко очекивао од њега. Као пример наводе да кад сведок исприча шта је чуо и у том смислу изговори, већ код следећег питања он схвати шта је изговорио, па не жели да преузме ризик, што значи да што више питања се у том смислу постави, дакле што се више инсистира он «врда» јер изаћи на суд

и рећи истину коју знате, има озбиљне последице, није мали стрес, није мала одговорност и оклевање да презуме ризик оптужити некога. Он ће да избегава ризике колико је год то могуће, али ако улети у нешто што је ризично, што има лоше последице, на све начине ће покушати да се из тога извуче. Он крене да репродукује у складу са квалитетом властитог памћења, а када доживи притисак, или осети да је ту нешто што може да буде опасно по њега, или угрожавајуће тај његов квалитет памћења почиње да показује скоковит квалитет, што представља дефанзивно понашање.

Спада у особе којима је значајно шта други и како други процењују његово понашање. Што се тиче ауторитета, вештаци објашњавају да ће га он прихватити до неке границе. Он ће гледати да га подрива, да га опструира, али не на директан начин, не конфронтацијом, него на индиректан начин. Што се тиче обавеза и задатака прихватиће их кад год може, а када год може ће их избећи, значи прихватиће декларативно и гледаће на неки начин да их саботира уколико су неповољни, а уколико нису спровешће их. Искључена је сугестибилност, он испољава завидну вољу да одбије нешто што му је непријатно.

Такође једна од одлика, стила комуникације пасивно агресивних особа са својом околином јесте заједљивост, тзв. ироничне реакције где фактички он избегава конфронтацију.

Суд је пажљиво ценио исказе сведока Вељковић Велибора. Пре свега суд констатује да је прошло 11 година од догађаја који је предмет овог поступка, те да је и протек времена утицао на прецизност сећања. Сведок Вељковић Велибор је више пута испитан, те је и логично да је немогуће очекивати да о појединостима догађаја исказује на потпуно идентичан начин. Суд је у уверењу да би управо у високој мери идентични искази упућивали на чињеницу да је сведок инструктиран. Сведоку се могу поставити другачија питања на суђењу од оних која су му постављена у претходним фазама поступка, односно може се сетити додатних детаља када му се о њима поставе додатна питања. Сведочења сведока Вељковић Велибора заснована су на страшним догађајима, а како је то и сам изјавио «то је за мене био страشان догађај ,тако нешто у животу нисам видео». Сећање и изношење тако стресних догађаја може и нарушити способност сведока да се изрази јасно.

Суд је ценећи исказе сведока Вељковић Велибора који су дати у овом кривичном поступку имао у виду и налаз и мишљење судских вештака, а који је у потпуности прихватио као стручан и аргументован, који је дат од стране стручних лица и у свему у складу са правилима науке и струке.

Наиме, сведок Вељковић Велибор током поступка био је категоричан да је одбио наредбу опт.Репановић Радојка да убија албанске цивиле, али да је по наредби опт.Репановића скупљао лешеве. Ценећи исказ у овом делу суд је овакав исказ прихватио као убедљив, доследан и истинит и при томе имао у виду налаз и мишљење судских вештака који су објаснили да сведок спада у

особе који ће ауторитет прихватити до неке границе, а задатке ће извршити уколико су за њега повољни, а уколико су неповољни прихватиће их декларативно, а кад год може избећи ће их.

Суд је ценио исказ сведока од 05.03.2004. године, када је први пут саслушан пред судом и када му је сећање било свежије (како је то и сам изјавио), у делу где је навео да је лично чуо наредбу опт. Репановића да се иде од куће до куће и да се убијају Албанци, да би потом у даљем току саслушања навео да није чуо када је он рекао, али је видео да иду да убијају и да опт. Репановић мирно гледа док су људе убијали и товарили. Приликом оцене напред наведеног дела исказа сведока, суд је посебно имао у виду налаз и мишљење судских вештака који су изнели једну карактеристику његове личности у делу кад објашњавају да у ситуацији кад каже конкретно да је нешто чуо и изговори шта је чуо, већ на следеће питање кад схвати шта је изговорио не жели да преузме ризик и што се више питања у том смислу поставе, што се више инсистира он «врда», јер доћи у суд и рећи истину има озбиљне последице, није мали стрес, није мала одговорност.

Судски вештаци су истакли да је сведок Вељковић Велибор особа која када је за њега нешто неповољно, укључује дефанзивне механизме који се огледају у давању необичних одговора или се одговори ескивирају, а карактеришу га и ироничне реакције, којима се избегава конфронтација.

Веће је највећу пажњу поклонило управо противречностима и недоследностима у деловима исказа овог сведока, ценећи га како појединачно тако и у вези са свим осталим изведеним доказима.

При оцењивању значаја тих недоследности, веће је имало у виду и протек времена, разлике у питањима постављеним сведоку у различитим фазама поступка, као и налаз и мишљење судских вештака др Наде Јанковић и др Александра Јовановића, у погледу карактера и својстава личности сведока Велибора Вељковића.

Наиме, сведок Велибор Вељковић сведочио је о догађајима који су за њега били стресни, а доведен је и у ситуацију да сведочи и о људима са којима је радио или који су му били надређени, а који су у тим догађајима и учествовали. Сваки човек није спреман да се са таквом врстом изазова суочи било због страха или због других околности које прате један деликатан кривични поступак, због чега се проналазе разни механизми, а за које се сматрају да су најповољнији, којима се може рећи истина, али да иста по оцени самог сведока не угрози превише нити њега нити лице о којем сведочи.

Током целог поступка одбрана је настојала да **оспори кредибилитет сведока Вељковић Велибора**, наводећи да искази сведока нису само резултат његових сазнања, већ да се ради о чињеницама са којима је он био упознат тек у току овог кривичног поступка.

Такође бранилац оптуженог је сматрао да је на сведока вршен притисак тако да су поједини његови искази уствари резултат тих притисака и сугерисања, а не његовог сећања у вези критичног догађаја.

У складу са изнетим примедбама суд је брижљиво анализирао исказе сведока Вељковић Велибора, па је нашао да **сведок чињенице које нису резултат његових опажања не износи као своје, већ пружа за суд прихватљива објашњења на који начин је до тих сазнања дошао.**

Наиме, сведок је погледу датума када се критични догађај десио објаснио да он није знао тачан датум, а познато му је да је то било прве недеље бомбаровања (транскрипт аудио записа Кри.В. 1/2004 од 05.03.2004. године стр.6). Приликом првог саслушања речено му је да је то било управо 26. марта, те је из тог разлога и он у каснијим својим изјавама наводио да је критични догађај био 26. марта, а што је и неспорно утврђено.

Надаље, и за притвореника који је убијен критичном приликом сведок је на главном претресу у поновљеном поступку дана 10.11.2010. године објаснио да је током саслушања чуо име притвореника и због тога је име Ељшани користио у својим исказима (страна 46 и 61-62/108).

Такође приликом саслушања 27.03.2006. године (стр.55), навео је да не може да се сети која је породица живела близу полицијске станице, да би приликом саслушања 07.11.2006. године (стр.94), навео да је касније чуо да је презиме те породице, Бериша.

Даље је објаснио да је приликом саслушања користио термин «група за убијање», а то је уствари његов термин за групу полицајаца која је отишла на Рештански пут и убијала албанске цивиле.

Током овог поступка било је спорно да ли је исказ сведока Вељковић Велибора дат под притиском заменика тужиоца за ратне злочине дана 22.09.2005. године. Суд констатује пре свега да то није било прво саслушање у вези критичног догађаја, нити се тај исказ у битним чињеницама разликује од исказа који је дао истражном судији 05.03.2004. године, нешто више од годину дана пре тога, нити од исказа које је давао касније у току овог кривичног поступка.

Имајући у виду све напред наведено, а посебно налаз и мишљење судских вештака те исказ судских вештака на главном претресу 09.12.2011. године, у погледу карактеристика личности сведока Вељковић Велибора, суд је отклонио извођење доказа – саслушањем заменика тужиоца за ратне злочине, као сувишно и исказ сведока Вељковић Велибора од 22.09.2005. године, ценио у склопу свих осталих исказа које је овај сведок дао поводом критичног догађаја.

Ово тим пре што је у смислу тада важеће одредбе чл.504ј Законика о кривичном поступку предвиђено да се искази које је јавни тужилац прикупио у преткривичном поступку могу користити као доказ, али се одлука не може заснивати само на њима.

Суд пажљивом анализом исказа сведока Вељковић Велибора у **погледу наредбе**, а за коју наводи да је чуо и да је издата од стране опт. Репановић Радојка, а којом приликом су били присутни Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и сада пок. Тановић Радован **утврђује** и то:

да је 2004. године изјавио да је чуо наредбу, вероватно у том смислу нешто, «идите тамо утоварајте и убијајте», односно да није чуо када је Репановић тачно те речи рекао, али је исти остао да мирно гледа док су људе убијали и након тога товарили;

саслушан 2005. године наводи да је јасно чуо наредбу командира полицијске станице, али не зна како је гласила од речи до речи, али из које је јасно произишало да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила и да се лешеви убијених цивила утоваре и склоне са лица места.

саслушан 2006. године у истрази такође наводи да је лично чуо од Репановића да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле на Рештанском путу, али да не може да се сети како је тачно гласила наведена наредба, већ му је Репановић рекао нешто у смислу да крене у убијаше Шиптара;

саслушан на главном претресу 07.11.2006. године, не може да се сети како му је тачно Радојко Репановић Рекао, односно није чуо речи «иди убијај», већ само да треба да крене са групом коју је он (сведок Вељковић Велибор) назвао «група за убијање». Схватио је да су кренули у убијање, те је опт. Репановић Радојку ставио до знања да не жели да иде да убија људе (транскрипт аудио записа од 07.11.2006. године, стр. 93);

саслушан 2008. године понавља да је Репановић рекао да морају да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле, рекао је сви морају бити убијени;

и коначано испитан 2010. године понавља да је опт. Репановић издао наредбу за извршење кривичног дела убиства.

Дакле, када се искази сведока Вељковић Велибора сублимирају и пажљиво анализирају, уочава се пре свега да сведок Велибор Вељковић никада ни у једном свом исказу није рекао да опт. Репановић Радојко критичном приликом није издао наредбу.

Чињеница је да се сведок Вељковић Велибор у **погледу тачних речи изговорене наредбе**, током поступка различито изјашњавао, да му је више пута на то указивано, али је и чињеница да сведок Вељковић Велибор **не може једино да интерпретира тачно изговорене речи** опт. Репановић Радојка критичном приликом, као ни шта је он одговорио одбијајући да изврши наредбу. Међутим, несумњиво се утврђује да је **суштина издате наредбе увек иста**, а као последица издате наредбе је и убиство 48 албанских цивила.

Нема разлога не поклонити веру исказу сведока Вељковић Велибора који је изричит у тврдњи чак и при суочењу са опт. Репановић Радојком, када му је рекао «одлично знаш како је и шта је било, ја немам никаквог разлога овде да лажем. Кад сам ја излазио из тог помоћног објекта ти си био онде испред улаза у зграду станице и лепо знам ко је био ту, значи био је ту Тановић, Чукарић, Мики Петковић, за друге не могу тачно да се сетим, и лепо си, то сам више пута рекао, не могу да се сетим тачно како си рекао, али терао си ме да кренем са њима у акцију» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 09.11.2006. године стр.11,12,13/96).

Да се догађај одиграо управо на наведени начин указује и чињеница да је у поновном поступку приликом суочења са оптуженим Радојком Репановићем на главном претресу 10.11.2010. године, сведок Вељковић Велибор остао категоричан наводећи «ја кажем да сте ми тада наредили, а не мора да ми се верује» (транскрипт аудио записа од 10.11.2010 стр. 100/108).

Од сведока који је сведочио о таквим околностима не може се очекивати да се сети **прецизно изговорених речи** и различити искази сведока у том смислу нису нужно доводили до закључка о непоузданости уколико је довољно детаљно описана суштина догађаја.

Приликом оцене исказа сведока Вељковић Велибора нарочито оних делова, одговора који су дати на питања опт. Репановић Радојка, суд је посебно имао у виду управо налаз и мишљење судских вештака који су навели да је сведок када је под притиском склон ироничним реакцијама, да почиње да се повлачи, а с тим у вези и држање опт. Репановић Радојка који је на све начине покушавао да изврши притисак на овог сведока, да га поколеба у свом казивању и то како начином свог излагања, тако и тоном којим се обраћао сведоку.

И коначно да је сведок Вељковић искрен указује и чињеница да је он сам навео да га нико не може натерати и да нема никаквог разлога да неосновано терети опт. Репановић Радојка нити било које друго лице, а за ствари које он није учинио. Суд је оценио да је исказ сведока Вељковић Велибаора искрен, истинит и убедљив и да се сведок изјашњавао детаљно о свим чињеницама које су му познате, па је такав исказ и прихватио.

Пажљивим упоређивањем и правилном анализом свих наведених исказа сведока Вељковић Велибора, утврђује се да су у **суштини исти**. Сведок Вељковић Велибор у кључним аспектима свог исказа **не одступа** да је Репановић Радојко издао наредбу из које је јасно произишло да се њоме позива на вршење кривичног дела. Сведок не може да интерпретира речи оптуженог Репановић Радојка, али да је наредба била јасна несумњиво је утврђено из исказа сведока Вељковић Велибора који је одбио да иде у напад и убијање цивила, да **није учесник у тим догађајима**, али да је по наредби Репановић Радојка отишао у скупљање лешева с обзиром да би даље

супротстављање било, како он то наводи, опасно по њега јер је рат и може да настрада и од својих колега.

Суд прихвата као уверљиве и **суштински исте** исказе сведока Вељковић Велибора, а начини на који сведок излаже шта се десило тога дана у Сувој Реци су за суд потпуно логични и животни. Наиме, он говори о човеку који је у то време био његов непосредно надређени и који је међу запосленима у полицији Сува Река, уживао велики углед и ауторитет, а како је то утврђено из исказа сведока Јовановић Ненада који наводи «да није имао ауторитет не би био командир полицијске станице». С тим у вези суд је имао и у виду налаз и мишљење судских вештака који су истакли да недоследности и недостаци у репродукцији упамћеног у предметним исказима сведока су израз заборављања због протеклог времена, **нелагоде због изношења чињеница** у вези са предметним околностима и својствима личности, као што су склоност ка драматизацији и недовољна спремност за преузимање личне одговорности.

У склопу са исказом сведока Вељковић Велибора, суд је ценио и исказ сведока Новковић Ивице, сведока «А» и сведока Петковић Мирослава у делу у коме су на различите начине описали шта је претходило одласку на Рештански пут и њихово присуство код «беле куће» у којој је био смештен ОЕБС.

Искази сведока Вељковић Велибора и сведока Новковић Ивице су сагласни и међусобно се допуњују у логичну целину у делу где изричито тврде да је критичног дана група полицајаца ОУП-а Сува Река, између којих су били сада пок. Тановић Радован, Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, отишла до куће ОЕБС-а, да су том приликом убијени људи, као и да је Репановић Радојко одредио групу полицајаца да са цивилима скупе лешеве на путу ка Рештану.

Такође и сведок Вељковић Велибор и сведок Новковић Ивица су категорични у тврдњи да је тога дана 26. марта 1999. године, опт. Репановић Радојко издао наредбу, али се искази поменута два сведока разликују у погледу суштине наредбе која је том приликом издата.

Наиме, сведок Вељковић Велибор у исказима које је суд прихватио као јасне, убедљиве и логичне, тврди да је опт. Репановић Радојко **издао наредбу да се крене у напад и убијање албанских цивила**. Док са друге стране сведок Новковић Ивица наводи да је опт. Репановић Радојко **њему и групи од 10-так полицајаца наредио да иду у претрес кућа око полицијске станице и да одатле донесу сав доказни материјал**.

Ценећи наводе оба сведока, суд је прихватио исказ сведока Вељковић Велибора налазећи да је убедљив, логичан и истинит. Ово стога што је сведок Вељковић у погледу тврдње да је опт. Репановић Радојко издао јасну наредбу из које је произишло да се крене у напад и убијање албанских цивила, остао

категоричан и непоколебљив. Такође, сведок Вељковић Велибор наводи да су у групи, а која је могла чути издавање поменуте наредбе, били сада пок. Тановић Радован, Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, а то су управо она лица која су осуђена за ово кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у вези члана 22 КЗ СРЈ, односно због критичног догађаја у Сувој Реци 26. марта 1999. године, а како то произилази из правноснажне пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине, К.В. 2/06 од 23.04.2009. године.

Суд је поступајући по примедбама Апелационог суда нарочито имао у виду и чињеницу да ниједно од саслушаних лица које је помињао сведок Вељковић Велибор током овог поступка, није потврдило да је присуствовало било каквој наредби издатој од стране опт. Репановића.

Пажљивом анализом исказа сведока Вељковић Велибора на несумњив начин је утврђено да су издавању наредбе од стране опт. Репановић Радојка били присутни између осталих управо сада осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, те сада пок. Тановић Радован, те је за ово веће очигледно јасно, логично и нормално да управо извршиоци инкриминисаних радњи којима је наредба такође била јасна и коју наредбу су и извршили, не потврђују наводе сведока Вељковић Велибора, који је одбио да по истој поступи.

Из изнетих разлога јасно је и логично за ово веће да сведок Новковић Ивица који по сопственом казивању, по наредби опт. Репановић Радојка одлази са групом полицајаца на Рештански пут, а којом приликом су убијени чланови породице Бериша, неће рећи да је наредба била за напад и убијање, него наредба за претрес, а све у циљу како би избегао евентуално своју кривично правну одговорност за критични догађај. Стога суд у овом делу није прихватио исказ сведока Новковић Ивице налазећи да је неискрен, неубудљив и нелогичан.

У склопу изнетог суд је ценио исказе сведока «А» у делу у којем је тврдио да су до куће ОЕБС-а отишли након разговора Митровић Радослава и сведока Јовановић Ненада, а да нису знали ни шта треба да раде, ни куда да крену, те исказе сведока Петковић Мирослава у делу у којем је тврдио да су на Рештански пут кренули након што их је Тановић позвао и то фактички неорганизовано и стихијски не знајући зашто и шта треба да раде. Међутим, овакве делове исказа суд није прихватио обзиром да су пре свега у супротности са напред поменутим исказом сведока Вељковић Велибора, који је тврдио да је опт.Репановић Радојко наредио припадницима ОУП-а Сува Река да крену у напад и убијање албанских цивила, што су они и учинили, због чега суд сматра да су искази поменутих сведока управо усмерени да помогну опт. Репановић Радојку у избегавању кривичне одговорности.

Посебно треба напоменути да је за суд нелогично и неживотно да припадници полиције поступају хаотично, без плана и организације, по

сопственом нахођењу, а не по наредбама и задацима њиховог непосредно надређеног командира опт. Репановић Радојка.

Имајући у виду одлуку Апелационог суда у Београду Кж1 По2 1/2010 од 14, 15, 16, 17, 18, 21. и 23.06.2010. године и став да се цитирају размишљања Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију, садржана у пресуди жалбеног већа у предмету «Купрешкић», те закључци до којих је дошло жалбено веће МКТЈ-а у предмету «Блашкић», то ће се и веће овога суда нарочито у погледу радње **наређивања** осврнути и на пресуду претресног већа као и пресуду жалбеног већа у предмету «Галић». Према претресном већу у предмету «Галић», наређивање се може доказати и индиректним путем, **а не само писменим наређењима или изјавама сведока** да је оптужени издао наређење да се изврши кривично дело. Веће је изразило став да «наређење не мора бити у посебној форми, оно се може издати на читав низ различитих начина». Жалбено веће је подржало правни аргумент претресног већа да се наређење може доказивати **и из околности, а не само директним доказима**. Особа која наређује мора да има власт у односу на непосредног извршиоца (пресуда претресног већа у предмету «Стругар»). При томе није потребно да између оптуженог и извршиоца постоји формални однос надређеног и подређеног лица.

Сходно томе суд је приликом утврђивања да ли је опт. Репановић Радојко издао наредбу групи активног и резервног састава полиције ОУП-а Сува Река међу којима су се налазили осуђени Чукарић Слаћан Петковић Мирослав, сада покојни Тановић Радован да крену у напад и убијање албанских цивила имао у виду **не само исказ сведока Вељковић Велибора** него **и друге околности** на основу којих се може доказати издата наредба.

С тим у вези суд је на основу међусобне повезаности исказа сведока и осталих околности конкретног случаја, утврдио да је наредба била издата од стране управо овде оптуженог Репановић Радојка. Из одбране опт. Репановић Радојка суд је несумњиво утврдио да је **био командир ОУП-а Сува Река, и да је непосредно издавао задатке припадницима ОУП-а**. И из исказа сведока Ненада Јовановића утврђено је да је распоред службе правио командир и по том распореду су поступали и патрола и људи који раде у сектору, као и обезбеђење. Командир даје конкретне задатке, а вођа патроле не би смео да одступи од задатка без јављања старешини.

Да је поступање по распореду командира у ОУП-у Сува Река заиста било тако како наводи сведок Јовановић Ненад, утврђено је и из одбране опт. Репановић Радојка који је навео да је 25. марта одредио групе полицајаца са прецизним задацима, а између осталих и да пажњу строго усмере на Рештански пут.

На основу напред изложеног суд несумњиво утврђује да је опт. Репановић Радојко као командир полиције ОУП-а Сува Река **био у позицији власти** која му пружа и даје овлашћења да издаје задатке и наредбе у том

смислу и свим осталим припадницима полиције ОУП-а Сува Река, због чега злочин који је почињен у конкретном случају није био спорадичан акт неорганизоване групе која је била ван контроле, већ управо полиције која је поступала по наредби командира, опт. Репановић Радојка. Због тога активности Чукарић Слађана, Петковић Мирослава и сада пок.Тановић Радована критичног дана су биле поступање по наредби њиховог претпостављеног командира, те се и њихов одлазак на Рештански пут и у Занатски центар једино на тај начин могао објаснити.

Надаље, неспорно је да су се у критично време одвијале борбене активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. мтбр Војске СРЈ, у реону села Раштане, Студенчане, које су почеле 25. марта 1999. године. С обзиром да су напред поменути припадници војске и полиције били у акцији чишћења терена од припадника ОВК, опт. Репановић Радојко **користећи управо ту ситуацију, створио је план и наредио да се крене у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Рештанског пута.** Оптужени Репановић Радојко и конкретним радњама учествује у реализацији плана ангажујући припаднике ОУП-а Сува Река.

Да је план од стране опт. Репановић Радојка био усмерен на убијање албанских цивила указује и чињеница да у том моменту у самом граду Сува Река није било сукоба између војних и полицијских снага и припадника ОВК, јер су припадници ОВК имали своје положаје од села Раштане, а како је то утврђено из извештаја Министарства Одбране, ВБА бр.3186-2 од 21.03.2006. године.

Такође да је припадницима ОУП-а Сува Река наредба била јасна и прецизна, указује и чињеница да је десетак припадника полиције ОУП-а Сува Река, међу којима су се налазили Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, заједно са сада пок. Тановић Радованом и другим НН лицима извршили инкриминисане радње. Чукарић Слађан и Петковић Мирослав правноснажно су и осуђени због овог кривичног дела, а које је извршено у Сувој Реци 26. марта 1999. године.

Стога исказ сведока Вељковић Велибора, а у својој повезаности са свим напред наведеним околностима конкретног кривично правног догађаја, на несумњив начин указују да је опт. Репановић Радојко издао наредбу лицима која су се критичном приликом налазила **у дворишту полицијске станице, да су лица којима је иста била упућена разумела задатак који је било потребно извршити, шта је опт.Репановић желео рећи, какву поруку послати и каква се реакција жели остварити.**

Суд је ценио изјаву сведока Вељковић Велибора дату хашким истражитељима у делу где је изјавио да је опт. Репановић Радојко издао наредбу у малој канцеларији, те у конкретном случају суд констатује да већу доказну снагу даје исказу непосредно саслушаног сведока Вељковић Велибора који је категоричан да је опт. Репановић Радојко наредбу издао

испред полицијске станице у дворишту, и притом даје логична и за суд прихватљива објашњења, а како је то напред образложено.

Суд није могао ни из једног изведеног доказа утврдити да је наредба за напад и убиство албанских цивила коју је издао командир ОУП-а Сува Река опт. Репановић Радојко произашла од стране неког ко је био на вишем нивоу власти, на вишој инстанци.

Суд је из исказа сведока Вељковић Велибора саслушаног у преткривичном поступку дана 05.03.2004. године, исказа датог заменику тужиоца за ратне злочине 22.09.2005. године, исказа датог истражитељима Хашког Трибунала 18.01.2006. године, као и на главном претресу одржаном од 07. до 09.11.2006. године, утврдио да је **опт. Репановић Радојко издао наредбу да се лешеве утоваре у камион и склоне са лица места**. Овакве тврдње сведока Вељковића поткрепљене су исказом сведока Новковић Ивице који је био изричит да му је Репановић Радојко критичном приликом рекао да иде са цивилима према селу Рештане, да се скупе лешеве, а након тога и утоваре у камион.

Оба сведока су сагласна да су управо критичном приликом одређени од стране опт. Репановић Радојка, да скупљају лешеве, те је овакве исказе суд прихватио као јасне и логичне.

Суд није на поуздан начин могао утврдити која су лица заједно са Вељковић Велибором и Новковић Ивицом учествовала критичном приликом у скупљању лешева на Рештанском путу, али је суд несумњиво утврдио да је опт. Репановић Радојко одредио групу припадника ОУП-а Сува Река, међу којима су били управо сведоци Вељковић Велибор и Новковић Ивица, и наредио им да лешеве убијених цивила утоваре у камион.

Такође суд је на несумњив начин из исказа сведока Вељковић Велибора утврдио да је скупљао лешеве и у пицерији у Занатском центру 26. марта 1999. године, а што је то потврђено и исказима многобројних сведока који не споре да су тога дана испред Занатског центра видели сведока Вељковић Велибора да скупља лешеве.

Тако и сведок Петковић Мирослав у делу исказа који је суд прихватио као јасан и логичан, тврди да је видео Вељковић Велибора када је дошао са двојицом из ОУП-а у Занатски центар да скупља тела.

Да су се лешеве критичном приликом морали скупити, а и да је критичном приликом **код пицерије у Занатском центру, између осталих био присутан и опт. Репановић Радојко**, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Из исказа сведока «А» несумњиво је утврђено да је опт. Репановић Радојко критичном приликом дошао код пицерије када су утоваривали

лешеве, да је причао са др Бобаном и припадницима Територијалне одбране, и да је након што се створила гужва опт. Репановић Радојко «дрекнуо» и ту гужву растерао (транскрипт аудио записа - Ки.В.9/05 стр.48 и 49; главни претрес од 05.12.2006. године стр.84/91). Тако сведок «А» наводи да «тога дана и Вељковић је морао да товари цивиле, што није био његов посао», јер је био ћата и никада није излазио ни на терен ни на стражу (транскрипт аудио записа од 05.12.2006. године. стр.83/91).

Из исказа сведока Петковић Недељка утврђено је да су га приликом утовара лешева у Занатском центру опт. Радојко Репановић и Бобан Вуксановић вређали, псовали, није смео главу да подигне, претили му док је Јовица Трајковић за то време повраћао.

Из исказа сведока Трајковић Јовице утврђено је да се опт. Репановић Радојко налазио испред Занатског центра, да је управо Репановић Радојко њега преузео од др Бобана Вуксановића и рекао му «треба да се утоварају лешеве», те га пустио кући када му је било лоше.

Из исказа сведока Светозар Недељковић утврђено је да је опт. Репановић Радојко био у Занатском центру када су се товарили лешеве.

Дакле, сви напред наведени искази сведока су сагласни у чињеници да се **оптужени Репановић Радојко приликом утовара лешева налазио испред пицерије**, због чега је суд исказе ових сведока у потпуности прихватио налазећи да су исти уверљиви, истинити и уклапају се у једну логичну целину и указују да је опт. Репановић Радојко заиста одредио групу припадника ОУП-а Сува Река, која је била задужена да скупља лешеве тог 26. марта 1999. године.

Ценећи исказе сведока Трајковић Богољуба, Трајковић Трајка и сведока «Б», који су прочитани на главном претресу дана 10.12.2010. године, да су оптуженог Репановић Радојка видели на кратко код Занатског центра, суд налази а везано за присуство опт.Репановић Радојка, да је логично и прихватљиво што сви саслушани сведоци који су учествовали у изношењу тела цивила из пицерије, нису могли да на идентичан начин опазе присуство оптуженог, с обзиром на место и време у коме су исти били присутни код пицерије. Ово имајући у виду две групе доведене у различитим временским периодима, њихово мењање приликом изношења тела из пицерије и утовар у камион.

Суд је имао у виду исказ сведока Вељковић Велибора дат на главном претресу 10.11.2010. године, у делу где је навео да не зна ко му је рекао да иде да скупља лешеве, а када му је предочено да је у ранијим исказима био изричит да му је Репановић наредио и да скупља лешеве, рекао је да «сада не може да се сети јер од времена када су људи убијени прошло је 11 и по година и сваки пут када буде позван постоји опасност да се изјаве разликују, а уколико је раније тако изговорио вероватно је то било тачно» (транскрипт

аудио записа са главног претреса од 10.11.2010. године, стр.51-53/108). Суд је овакво објашњење сведока прихватио као логично и животно.

Након детаљно спроведеног доказног поступка, **правном анализом** напред утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да се догађај одиграо у време, на месту и на начин описан у изреци пресуде, тј. да је опт. Радојко Репановић кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1а) и д) IV конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члан 51, 75, 76 и 77 Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаных сукоба, те члана 4 и члана 13 Допунског протокола 2 о заштити жртава немеђународних сукоба, користити ситуацију борбених активности припадника 37. одреда ПЈП и Пете борбене групе 549. моторизоване бригаде војске СРЈ у реону села Раштане, Студенчане, против припадника ОВК **наредио** групи од 10-ак припадника активног и резервног састава ОУП-а Сува Река у којој су се налазили осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав и сада покојни Тановић Радован и друга НН лица, да крену у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Раштанског пута, Беришанско насеље, где су се налазиле куће у којима су живеле породице Бериша и друге албанске породице, а потом **одредио групу припадника ОУП-а Сува Река** којој је издао наредбу да лешеве убијених цивила утоваре у камион и одвезу са лица места, па су поступајући по тој наредби осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, заједно са сада пок. Тановић Радованом и НН лицима припадницима полиције Опколили две куће породице Бериша, кућу Весела Берише и кућу Фаика Берише, те осуђени Петковић Мирослав и два НН лица припадника полиције насилно ушли у део куће Фаика Берише који је припадао Фатону Бериша, вршили претрес а потом је и запалили док су осуђени Чукарић Слађан, пок. Тановић Радован и друга НН лица припадници полиције из куће Бериша Весела извели укућане као и чланове породице Нецада и Фатона који су у кућу Весела Берише прешли 25.03.1999. године, раздвојили мушкарце од жена и деце те опколили тако раздвојене групе. Док су за то време осуђени Чукарић Слађан заједно са сада пок. Тановић Радованом и другим НН лицима код куће Фаика Берише лишили живота Бериша Фатона и Бериша Фатиму рафалном паљбом из својих аутоматских пушака, а НН лица из својих аутоматских оружја лишили живота Бериша Седата и Бериша Бујара у дворишту између куће Весела и Фаика Берише. Када су преживели чланови породице Бериша жене, деца и мушкарци кренули трчећи према Занатском центру, из својих аутоматских пушака осуђени Чукарић Слађан, осуђени Петковић Мирослав, сада пок. Тановић Радован и још три НН лица пуцали у њиховом правцу пазећи да нико из те групе не побегне, те су их тако натерали да уђу у просторије пицерије «Калабрија», при чему су тешко телесно повредили Бериша Неџмедина, кога је његова супруга Лирија која је била у осмом месецу трудноће вукла ка Занатском центру, који је услед задобијених повреда преминуо, а Лирија је отишла у просторије пицерије. Потом су НН лица лешеве оних који су убијени код куће Бериша, Бериша Фатиме, Фатона, Нецада, и Ељшани Абдулаха, који је претходно убијен истог дана, пренели до куће Фаика Берише која је већ горела, поред

које су тела ових лица заједно са телима Седата и Бујара Берише изгорела након чега су НН лица припадници полиције запалили и кућу Бериша Весела, те су обе куће у насталом пожару изгореле. Осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, након што је сада пок. Тановић Радован бацио две ручне бомбе које су експлодирале у пицерији, у којој су се налазили преживели чланови породице Бериша, ушли у пицерију и пуцајући из аутоматских пушака лишили живота преживеле, а потом је осуђени Чукарић Слађан, Бериша Јашара којег је довео Јовановић Тодор, одвео иза камиона у који су утоварени посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у њега испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде, па су тако лишили живота укупно **48 лица** и то: Бериша Јашара и 47 лица чланова породице Бериша и то:

- **из породице Бериша Шабана Весела:** Весел стар [] годину, његова мајка Хатице стара [] година, његова супруга Софија стара [] година, кћи Фатмира стара [] године, син Хајдин стар [] година и снаја Михрије стара [] година, син Бесим стар [] година и снаја Мевљуде стара [] година, унуци Генц стар [] године и Гранит стар [] године,

- **из породице Бериша Рамадана Весела:** супруга Хава стара [] године, син Седат стар [] година и унуци Дафина стара [] година, Дрилон стар [] година, син Бујар стар [] година и снаја Флорија стара [] година и унуци Влорјан стар [] година, Едон стар [] година, Дорентина стара [] године и син Неџмедин стар [] година, снаја Лирија стара [] године (у осмом месецу трудноће),

- **из породице Бериша Рамадана Фаика:** унуци Мајлинда стара [] година, Херолинда стара [] година, Алтин стар [] година и Редон стар [] годину и снаја Фатиме стара [] година, супруга Исмета Берише, унук Фатон стар [] година и његова супруга Себахате стара [] година и њихова деца Исмет стар [] године и Ерон стар [] месеци, као и Фатанова сестра Шерине Бериша стара [] година,

- **из породице Бериша Сахита:** супруга Ханумшахе стара [] година, син Мусли стар [] година и снаја Нефије стара [] године и њихова деца – кћери Зимрите стара [] година и Виолета стара [] године, Африм стар [] године, син Авди стар [] година и снаја Фатима стара [] године и њихов малолетни син Куштрим стар [] година, син Хамди стар [] године и супруга Зелије стара [] године и њихове кћери Арта стара [] година, Зана стара [] година, Мерита стара [] година и Ханмушахе стара [] година, те син Мират стар [] година.

Док су Бериша Шурета, Бериша Вјолца и Бериша Грамос који су преживели, а утоварени у камион заједно са посмртним остацима убијених, искочили из камиона, који је био у кретању на путу ка Призрену и који је превозио посмртне остатке, задобили тешке телесне повреде и то: Бериша Шурета у виду устрелине десног рамена и десне бутине, рану у стомаку од шрапнела, више устрелина удова; Бериша Вјолца у виду бројних устрелина у пределу ногу и стомака, а њен малолетни син Бериша Грамос прострелну рану у пределу левог рамена, након чега су НН лица посмртне остатке у два наврата камион превезли у правцу Призрена да би потом били сахрањени у масовну гробницу на војном стрелишту код села Љубижде и Коруше, да би априла

месеца 1999. године, у ноћним часовима, за сада НН лица, припадници полиције као и Ђогај Али, те и други радници Комуналног предузећа «Хигијена», ову масовну гробницу грађевинским машинама откопали и посмртне остатке утоварили у два камиона, одвезли их у непознатом правцу, а након чега су тела пронађена на полигону САЈ-а у Батајници, а посмртне остатке Бериша Седата, Бериша Бујара, Бериша Фатиме и Бериша Фатона, радници Цивилне заштите и Комуналног предузећа Сува Река, заједно са телом Бериша Неџада кога је истог дана убио осуђени Нишавић Милорад, сахранили на гробљу у Сувој Реци.

Суд је брижљиво ценио одбрану опт.Репановић Радојка у делу у коме је навео да је критичног дана и у критично време имао обавезе око измештања полицијске станице и да је између осталог био у обиласку пунктова, те овакву одбрану суд није прихватио јер је демантована изведеним доказима те срачуната на избегавање кривично правне одговорности.

Сведок Вељковић Велибор је тврдио да је критичном приликом опт. Репановић издао наредбу у дворишту полицијске станице, а сведок Новковић Ивица је тврдио такође да је критичном приликом опт. Репановић издао наредбу.

У том смислу суд је саслушао велики број сведока полицајаца, чије исказе је на сагласан предлог странака прочитао на главном претресу дана 10.12.2010. године, а који су по сопственом казивању били на пунктовима у Ђиновцима и Топличанима. Сведоци Поповић Анђелко, Јокић Славољуб и Поповски Јовица наводе да их је командир обишао 25-тог или сутрадан 26-тог. Сведоци Гогић Милосав, Милојевић Ратомир, Аризановић Зоран, Јанковић Крунислав, Недељковић Звонко и Нојић Ђура сагласно су изјавили да их је командир обилазио током њиховог борава на терену, за тих седам до десет дана, али нису могли да одреде ког тачно дана. И сведок Бојовић Дејан мисли да их је командир обилазио, али у то није сигуран, док Фатић Милован и Казић Крунислав нису могли децидирано да потврде да ли их је оптужени обилазио.

Са свега изнетог сведоци нису могли децидирано да потврде да је критичног дана и у критично време опт.Репановић Радојко дошао да их обиђе, а које је исказе суд прихватио као истините и логичне с обзиром на протек времена.

Суд је ценио део одбране оптуженог Репановић Радојка, где наводи да *не зна са сигурношћу да ли га је тог дана или претходног*, припадник Државне безбедности Нишавић Милорад обавестио да има података и сазнања да у кући где је боравила мисије ОЕБС-а, на Рештанском путу, постоји неки уређај – локатор, а који су поставили посматрачи који су претходних дана отишли, те с обзиром да тај локатор има тачне координате, постоји опасност да може бити гранатирана полицијска станица. У преподневним сатима оптужени је послао групу полицајаца да само изврше преглед у наведеној кући.

Међутим, суд налази да је то било управо 26. марта 1999. године, с обзиром на исказ сведока Новковић Ивице који је суд прихватио као истинит и уверљив, који је изричит у тврдњи да су тог дана када их је послао Репановић Радојко убијени људи иза тзв.«беле куће», те у сагласности и са исказом сведока Вељковић Велибора чији искази се уклапају у једну логичну целину.

Да се критични догађај одиграо 26. марта, суд је утврдио из исказа оштећене Шурете и Вјолце Бериша, као и сведока Агрона Бериша, Бардуља Бериша, чији искази су прочитани на главном претресу дана 10.12.2010. године, који су прихваћени као истинити и уверљиви, а који су децидирано навели да је страдање чланова њихових породица било управо 26. марта. Ова чињеница произилази и из правноснажне пресуде К.В.2/06 од 23.04.2009. године.

Неубедљива је и нелогична одбрана опт.Репановић Радојка у делу где наводи да је послао групу полицајаца да изврши само преглед куће у којој је био смештен ОЕБС (Фаиковој кући коју су користили чланови породице Фатона и Неџада Берише), а нелогичност се огледа у чињеници да група полицајаца након што није затекла никога у кући, исту је запалила и кренула одмах ка кући Весела Берише која је била иза управо тражећи чланове породица Бериша које су лишили живота. Из напред наведеног произилази несумњив закључак да је опт.Репановић Радојко издао јасну наредбу за напад и убиство албанских цивила.

Ценећи део одбране опт.Репановића да је по његовом сећању *послао друге полицајце, а не аутопатролу, и то само ради прегледа куће* у којој је била смештена мисија ОЕБС-а, суд није прихватио налазећи да је оваква одбрана неубедљива, нелогична, а и срачуната на избегавање кривично правне одговорности. Ово из разлога што је оваква одбрана и **демантована делом исказа сведока Новковић Ивице** који је навео да је управо тога дана када је њих десетак опт.Репановић Радојко упутио до куће у којој је био смештен ОЕБС, убијено неколико људи, а иза куће су том приликом били између осталих пок.Тановић Радован, «Јајце» (Чукарић Слађан) и сведок «А» који су иначе били **чланови** аутопатроле. Такође, и сведок Вељковић Велибор у свом исказу који је суд прихватио у делу у коме наводи да је управо опт.Репановић одабрао групу од 10-так полицајаца међу којима су били и чланови аутопатроле пок.Тановић Радован, Петковић Мирослав, Чукарић Слађан и сведок «А», а што је у сагласности и са делом исказа сведока Новковић Ивице који је навео да су управо ова лица била иза куће ОЕБС-а када су се убиства десица.

Суд је такође ценио и измењену одбрану опт. Репановић Радојка у поновном поступку, у делу где је навео да је **једино 30. марта** могао послати полицајце у обезбеђење увиђајне екипе на Реиштански пут и уједно и претрес

тзв. «беле куће», а дана 26.03.1999. године није био у полицијској станици и није му познато шта се дешавало у његовом одсуству.

Међутим суд је из сагласних исказа сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице утврдио да су управо ишли на Рештански пут по наредби опт. Репановић Радојка и то дана 26. марта 1999. године и скупљали лешеве. Тврдње опт. Репановић Радојка да је једино 30. марта могао послати полицајце у обезбеђење увиђајне екипе на Рештански пут и уједно и претрес тзв. «беле куће», а да 26. марта није издавао никакве наредбе јер није био ту, суд није прихватио јер су у супротности са исказима напред наведених сведока и по оцени суда срачунате на избегавање кривичне одговорности. С тим у вези суд је и из дела исказа сведока Петковић Мирослава, који је прихватио као логичан и истинит, утврдио да је аутопатрола обезбеђивала увиђајну екипу која је дошла из Призрена након три до четири дана од критичног догађаја, и да тога дана Новковић Ивица није био са њима, нити је видео Вељковић Велибора.

Несумњиво је утврђено из исказа многобројних сведока да су лешеве скупљани и 30. марта 1999. године, када је неспорно извршен и увиђај.

Наиме, из исказа сведока Јовановић Тодора, Мојсић Николе, Гогић Љубише, Витошевић Небојше, Крстић Милета и Андрејевић Слободана, који су прочитани на главном претресу дана 10.12.2010. године, а које је суд прихватио као истините и уверљиве, службене белешке Гогић Љубише од 01.04.1999.године, извештаја овлашћеног службеног лица Гогић Љубише ПУ бр.438/99 од 20.05.1999.године, извештаја о проналаску лешева од 30.03.1999.године, фотодокументације о проналаску и месту сахране лешева са скицом, извештаја о крим-техничком прегледу лица места, записника о извршеном увиђају од 30.03.1999.године, извештаја начелника ОКП СУП Призрен Милана Петровића ПУ-бр.438-2/99 од 17.05.1999.године, Окружном суду - Истражном судији, **утврђено је да је дана 30.03.1999.године**, изашла увиђајна екипа СУП Призрен у саставу ОСЛ Гогић Љубише, Крстић Милета, Љатићи Афида, Мојсић Николе и крим техничара Витошевић Небојше и Јовановић Тодора, те су у Сувој Реци у дворишту куће власништво Фаика Берише ул. Милентија Поповића бб, пронађена четири угљенисана леша од којих је један леш женског пола. Лешеве су сахрањени истога дана на муслиманском гробљу у Сувој Реци, обележени бројевима.

Такође суд није прихватио део одбране опт. Репановића да се *код Занатског центра* задржао кратко, највише 5 минута, обзиром да је оваква одбрана демантована исказима сведока «А», сведока Петковић Недељка, Трајковић Јовице и сведока Светозара Недељковића који су сагласни у тврдњи да се опт. Репановић Радојко налазио релативно дужи временски период испред пицерије док су се скупљали лешеве, за које време је викао на поједине сведоке, растеривао гужву, сведока Трајковић Јовицу преузео од др Бобана Вуксановића, а затим га и пустио кући након што му је позлило.

Суд је ценио одбрану опт. Репановић Радојка у делу где је навео да постоји могућност да се аутопатрола отргне контроли, да направи «хаос» и да га никада не обавесте о томе. Овакву одбрану суд није прихватио налазећи да је нелогична, неуверљива и неприхватљива код несумњиво утврђене чињенице да је критичном приликом страдало 48 чланова породице Бериша и то већином жена и деце, да конкретном приликом није било сукоба полиције и ОВК у граду Сува Река и да на полицију нико није пуцао, а како је то суд утврдио и из исказа сведока «А» који је категорично тврдио «па ко је могао да отвори ватру на нас, мислим то је глупост, то је чиста лаж» (транскрипт аудио записа са главног претреса од 06.12.2006. године, страна 20-21/99), а чији исказ је суд у овом делу прихватио као уверљив, логичан и истинит.

За суд је неприхватљиво да командир ОУП-а Сува Река није знао за убијање цивила извршено недалеко од полицијске станице, с обзиром и на већи број људи који су критичном приликом учествовали у уклањању великог броја тела из пицерије.

Са свега изнетог оваква одбрана оптуженог Репановић Радојка срачуната је на избегавање кривично правне одговорности.

Суд је ценио **тезу заменика тужиоца** за ратне злочине у делу завршне речи, а садржане у питању да ли је опт.Репановић Радојко могао да спречи злочин.

Суд је крећући се у оквирима оптужнице несумњиво утврдио да је опт. Репановић Радојко наредио извршење кривичног дела ближе описано у изреци пресуде. По налажењу овога суда у односу на опт. Репановић Радојка не може бити говора о «командној одговорности» јер он не само да је створио план о нападу и убиству албанских цивила, већ и конкретним радњама учествује у његовој реализацији ангажујући припаднике активног и резервног састава полиције ОУП-а Сува Река који и поступају по његовом наређењу. Наиме, обавеза спречавања може се испунити издавањем наређења којим се забрањују криминалне активности, а опт. Репановић Радојко је напротив у конкретном случају издао наредбу за напад и убијање албанских цивила.

С обзиром на све напред наведено суд је несумњиво утврдио да је оптужени поступао у свему како је то описано у изреци пресуде и радње оптуженог је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ може бити извршен само за време рата, оружаног сукоба или окупације, а појам оружаног сукоба обухвата не само међународни оружани сукоб, већ и унутрашњи оружани сукоб уколико су испуњени услови из II Допунског Протокола из 1977. године, уз Женевску конвенцију из 1949. године. За постојање кривичног дела довољно је предузимање било које од бројно алтернативно набројаних радњи, а пасивни субјекат, односно жртва кривичног дела јесте цивилно становништво. Ратни злочн се може извршити

наређивањем извршења забрањених радњи или извршењем тих радњи. Издавањем наређења дело је довршено и није потребно да је наређење извршено.

У ситуацији када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утврђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949. године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

С обзиром да је на територији СРЈ био у току рат између снага безбедности СРЈ и снага НАТО Коалиције, а на територији Косова и унутрашњи оружани сукоб, то су сви учесници били у обавези да поштују одредбе Женевске Конвенције.

Допунски Протокол I уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године чланом 51 предвиђа заштиту цивилног становништва, чланом 75 поступак са лицима у власти стране у сукобу, основне гаранције, а чланом 76 и 77 предвиђа посебну заштиту жена и деце.

Протокол I је применљив у ситуацијама предвиђеним чланом 2 Женевских конвенција од 12.08.1949. године, а што упућује на примену за време објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба међународног карактера.

Осим чињенице да је у току био рат, утврђена је и чињеница да је постојао унутрашњи оружани сукоб. Ова чињеница налагала је поштовање одредби Протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба.

На основу свега изнетог несумњиво је утврђено да су опт. Репановић Радојко и сада осуђени Чукарић Слађан и Петковић Мирослав, као и НН лица, деловали као саизвршиоци и да је постојала свест о заједничком деловању. Наиме, у овом кривичном поступку несумњиво је утврђено постојање плана за напад и убиство албанских цивила, а који је сачинио опт. Репановић Радојко, са којим упознаје припаднике ОУП-а Сува Река издајући им наредбу да тај задатак, тај план, конкретно реализују, што они и чине, те код њега и постоји свест о заједничком деловању.

Оцењујући психички однос опт. Репановић Радојка према кривичном делу, суд је утврдио да је поступао са директним умишљајем, с обзиром да је био свестан свога дела и хтео његово извршење. Код оптуженог Репановић Радојка је постојала свест да се издавањем наређења да се врше убиства албанских цивила, врши кривично дело и хтео је извршење кривичног дела, односно последице која је наступила, а која се огледа у смрти 48 цивила албанске националности.

Како није било околности које би искључивале кривичну одговорности опт. Репановић Радојка суд га је огласио кривим и осудио на казну по закону.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженом кога је суд огласио кривим, исти је имао у виду закон који је важио у време извршења кривичног дела, а који је као запрећене казне, за дело ратни злочин прописивао казне затвора од најмање 5 година или затвор од 20 година, те полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које су оптужени оглашени кривим, имао је у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа.

Одлучујући о кривичној санкцији суд је ценио све *олакшавајуће* околности на страни опт.Репановић Радојка, па је нашао да исти није осуђиван према извештају из казнене евиденције, да је породичан човек, [REDACTED] и да је изразио жаљење због свега што се десило у Сувој Реци.

Од *отежавајућих* околности суд је ценио на страни опт.Репановић Радојка тежину извршеног кривичног дела и настале последице, да је као командир ОУП-а Сува Река, наредио напад и убијање албанских цивила, по чијој наредби је исто и извршено, те да такве наредбе није било 48 цивила остали би живи. Притом треба имати у виду да ти цивили ничим нису допринели таквој одлуци коју је донео опт.Репановић Радојко – наредби да буду убијени.

Такође суд је имао у виду, да су том приликом страдали већином жене, једна чак у осмом месецу трудноће и 19-торо малолетне деце од којих је најмлађе имало 9 месеци, те да су оштећени били незаштићена и беспомоћна лица која ничим нису допринела понашању оптуженог, нити су могли код њега изазвати осећај угрожености.

Суд је такође имао у виду физичке и душевне патње нанете жртвама које су лишене живота том приликом, као и очегледне душевне патње које су задесиле преживеле.

Посебно треба имати у виду да је оптужени у време извршења кривичног дела био припадник полиције и то командир чија је дужност управо била да штити грађане Републике Србије.

Имајући у виду све напред наведене околности као и висину запрећене казне за ово кривично дело суд је оптуженом Репановић Радојку изрекао максималну казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година са урачунатим временом provedеним у притвору, налазећи да је то једина правична одлука. Очигледно је да други разлози не могу утицати на изрицање блаже казне.

Напред изречена казна по оцени суда је нужна и истовремено довољна да би се остварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

С обзиром на наведено, суд налази да је изречена казна затвора сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама, те степену кривице оптуженог.

На основу одредбе члана 50 КЗ СРЈ опт.Репановић Радојку у казну затвора урачунава се и време проведено у притвору од 26.10.2005. године, када је лишен слободе.

Применом одредбе члана 196 став 4 ЗКП-а, суд је оптуженог ослободио дужности плаћања трошкова кривичног поступка у целини, налазећи да би плаћањем истих било доведено у питање издржавања чланова његове породице, с обзиром да се оптужени налази у притвору и без извора материјалних средстава.

На основу одредбе члана 206 ЗКП-а, оштећени су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале доказе који су изведени на главном претресу, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој кривично правној ствари, па их није посебно образлагао, нити је наводио имена свих лица која су сведоци спомињали, јер нису предмет овог кривичног поступка.

ЗАПИСНИЧАР
Сњежана Ивановић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Винка Бераха Никићевић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду,
у року од 30 дана од дана пријема
писменог отправака пресуде,
а преко овог суда.